

Adventes Vēstis

2022
JANVĀRIS
312

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

JAUNS

SIJĀŠANA DRAUDZĒ

**Pasargājot
savu mentālo
veselību
izolācijā**

Sirdsapziņa,
brīvas izvēles
tiesības un Rakstu
interpretācijas

Bērniem:
Ticības varoņi

Jauniešiem:
**Jauna apņemšanās
kalpošanā**

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
**Gada nogales tikšanās
sadraudzības režīmā**
- 05** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
**Vai tiešām arī mums būtu jātop
par jauniem viņa traukiem,
kā teikts Kristus līdzībā?**
- 06** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Sijāšana draudzē
- 10** DRAUDZES DZĪVE
**“Dziediet Dievam, muzicējiet
Viņa Vārdam...”**
- 14** TĒMA
Jauns
- 20** PA BĪBELES LAPPUSĒM
**Bībele un ebreju pasaules uzskats.
4. daļa**
- 22** JAUNA DZIESMA
- 23** VALODAS STŪRĪTIS
Ar LIELO vai mazo
- 24** AKTUĀLI
**Sirdsapziņa, brīvas izvēles tiesības
un Rakstu interpretācijas**
- 27** VESELĪBA
**Pasargājot savu mentālo veselību
izolācijā**
- 28** JAUNIEŠIEM
Jauna apņemšanās kalpošanā
- 30** BĒRNIEM
Ticības varoņi

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA,
Vineta KRAULIŅA, Vilnis LATGALIS,
Mārite LIPSKA, Andris PEŠELIS.

1. vāka foto Anita Austvika, momenti.lv

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Gada nogalē, meklējot vietnē *YouTube*, ko labu varētu paskatīties, nejauši atradu filmu, kuras pamatā ir Jāņa evaņģēlijs. Kā jau filmās nereti notiek, arī šajā bija jūtama režisora interpretācija, taču iemesls, kāpēc jums par to stāstu, ir cits. Skatoties filmu, pievērsu uzmanību tam, ko nebiju tik izteikti pamanījusi, lasot evaņģēliju. Andrejs, saticis Jēzu, skrēja pie sava brāļa Pētera, lai pavēstītu, ka viņi atraduši Mesiju (Jņ. 1:41), Filips, Jēzus uzrunāts, skriešiem metās pie sava drauga Nātānaēla ar vārdiem: “Mēs esam To atraduši, par ko Mozus bauslībā un pravieši rakstījuši, Jēzu no Nācaretes, Jāzepa dēlu.” (Jņ. 1:45) Uzsveršu ko visiem labi zināmu – šie vīri bija vienkārši, neskoloti ļaudis, sava ikdienas darba darītāji, parasti israēlieši, teiksim tā – parasti adventisti. Ne Rakstu mācītāji, ne valsts amatpersonas, ne universitāšu mācībspēki (nepārprotiet, man nav iebildumu ne pret mācībspēkiem, ne amatpersonām!). Parasti adventisti, kas iet savās ikdienas gaitās un dara savus ikdienas darbus. Nerunāšu nemaz par to, cik pārsteidzošs ir fakts, ka Jēzus aicināja tieši viņus – šos parastos, apkārtējo acīs droši vien ne ar ko īpašu neizcēlto ikdienas darba darītājus. Šoreiz par citu – šie ļaudis *zina* par Mesiju, viņi *zina* pravietojumus, viņi visu dzīvi *ir gaidījuši*, cerējuši uz šo satikšanos. Un nu, satikuši To, kuru tik ļoti ilgojušies sagaidīt, viņi skriešus metas (filmā, evaņģēlijā tas nav precizēts, teikts tikai “atrod”) pie saviem radniekiem un draugiem ar dārgo, ilgoto, tik ļoti svarīgo un neatliekamo vēsti: “Mēs esam Viņu atraduši!”

Tad domas neviļus pievērsās šodienas adventistu draudzei. Šai īpašajai draudzei, kura tur visus Dieva baušļus, īpašu uzmanību pievēršot ceturtajam – Sabata bauslim; draudzei, kurai dots Praviešu Gars; draudzei, kura pilnībā pasludina triju eņģeļu vēstis; draudzei, kura izcēlusies pravietiskā laikā; pasaulplašai draudzei; Dieva atlikuma draudzei. Mēs Viņu esam atraduši – Kristu, mūsu Glābēju, mūsu Kēniņu, mūsu Brāli, mūsu Radītāju, mūsu Galvotāju, mūsu Augsto Priesteri. Mums ir dotas tik dārgas patiesības – par sabatu, par mirušo stāvokli, par Debesu svētnīcu, par glābšanu vienīgi ticībā. Vai mēs skrienam ar šo vēsti pie saviem draugiem un radniekiem, sakot: “Mēs Viņu esam atraduši!”? Protams, var iebilst, ka Andrejs un Filips skrēja pie ļaudīm, kuri arī paši gaidīja Mesiju. Bet vai gan mūsu draugi “citās kūtīs” Mesiju negaida? Vai gan viņu sirds nedeg ilgās sastapt savu Glābēju? Mums ir tas, kā viņiem nav – īpaša vēsts no Dieva. Mēs esam izsūtīti ar pēdējo, svarīgāko vēsti. Neviena cita vairs nebūs. Apsolitā Zeme ir tepat pie durvīm. Vai jūs esat gatavi skriet pie sava Pētera un Nātānaēla?

Šī žurnāla tēma ir “Jauns”. Kas ir tas jaunais, ko piedāvājam jūsu uzmanībai, uzzināsi, izlasot šī numura rakstus. Bet mans vēlējums jums šai jaunajā gadā – lai Dievs iededz jūsu jaunas ilgas un jaunu prieku pastāstīt pasaulei to, ko viņš mums kā draudzei ir uzticējis!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Mēs dzīvojam laikā, kad Bībelē pravietotie apokaliptiskie notikumi piepildās acu priekšā. Jauns gads ir gan jauns atskaites punkts cilvēces vēstures ritējumā, gan likumsakarīgs turpinājums jau esošajam lietu stāvoklim ceļā uz “jauno normalitāti”. Protams, tas būs arī pārsteidzošu izaicinājumu un jaunu iespēju gads.

Tieši krīzes situācijās atklājas praktiskas dievbijības un neizsīkstošas ticības iedvesmojošais spēks. Mums ir doti vareni apsolījumi par Kristus klātbūtni un palīdzību grūtībās – līdzīgi, kā tas bija ar israēliešiem tuksneša ceļojuma laikā.

Pasaules gala laika noslēgums ir raksturots kā visdziļākā krīze cilvēces vēsturē un kā bešu laiks, bet, no otras puses, tas ir arī laiks, kad gaidām īpašu Svētā Gara jeb Vēlā lietusi izliešanas. Mums jāturpina lūgt pēc visu pasauli aptverošas garīgas atmodas, kas pārspētu pirmkristiešu draudzes pieredzi un reformatoru piedzīvojumus.

Svētie Raksti un notikumi pasaulē atklāj, ka lielais izšķiršanās

brīdis tuvojas. Kompromisu laiks drīz būs pagājis, un atlikis tikai divas iespējas, lai apliecinātu savu izvēli – Dzīvā Dieva zīmogs vai zvēra zīme. Dieva likumi kā augstākā autoritāte un paklausība tiem kā lojalitātes zīme vai sagrozītā un viltotā alternatīva, ko piedāvās un pat uzspiedīs Dieva pretinieks. Ikvienam būs jāizdara atklāta izvēle par labu vienam vai otram piedāvājumam ar visām no tā izrietošajām sekām. Neskatoties uz krīzes padziļināšanos, mums ir apsolīts, ka uzticīgie Kristus sekotāji piedzīvos īpašu Dieva aizgādību, kā arī vareno, Kristum uzticīgo eņģeļu palīdzību.

Mums ir doti brīnišķīgi un iedrošinoši piemēri Bībelē, lai palīdzētu izdarīt vislabāko un nozīmīgāko izvēli savā dzīvē. “Ticības spēkā Mozus, liels izaudzis, liedzās saukties par faraona meitas dēlu, labāk gribēdams kopā ar Dieva tautu ciest ļaunumu nekā īsu laiku baudīt grēcīgu laimi, par lielāku bagātību turēdams Kristus negodu nekā Ēģiptes mantas, jo viņš raudzījās uz atmaksu.” (Ebr. 11:24)

Palikt uzticīgiem Kristum un Viņa aicinājumam nozīmē izvēlēties šauro ceļu, kas mūs ved pretī mērķim, Debesu goda balvai – mūžībai. Šaurais ceļš nozīmē arī sevis aizliegšanu, uzticēšanos Dievam jebkuros apstākļos, arī tad, ja piedzīvojam zaudējumus un ciešanas. Raudzīsimies pastāvīgi uz Jēzu, mūsu paraugu, ticības iesācēju un piepildītāju!

Lai Dieva svētība, Svētā Gara vadība un eņģeļu apsardzība ir ar mums visiem Jaunajā – 2022. – gadā!

“Esiet drosmīgi un dariet stipras savas sirdis, jūs visi, kas cerat uz to Kungu!” (Ps. 31:25)

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

GADA NOGALES TIKŠANĀS SADRAUDZĪBAS REŽIMĀ

Aizvadītā gada 19. decembrī jau otro gadu Zoom platformā notika Latvijas draudžu savienības darbinieku gada nogales pasākums.

Kā jau gada nogales pasākumam pieder, tajā bija gan lūgšanas, gan liecības, gan kopādziedāšanas un kopābūšanas prieks, gan arī muzikāli priekšnesumi, viktorīna un gada nominācijas visdažādākajās kategorijās (*Gada lūgšana, Gada lielākais izaicinājums, Gada grāmata, Gada celtniecības projekts, Gada misijas pasākums* u.c.).

Šī gada nogales pasākuma moto atbilstoši laika garam bija izvēlēts no Vēstules romiešiem 13:11, kur teikts: "Jo tagad mūsu pestīšana ir tuvāk [...]". Ievada lūgšanu teica Rīgas 1. draudzes mācītājs Mārtiņš Subatovičs, tai sekoja LDS prezidenta

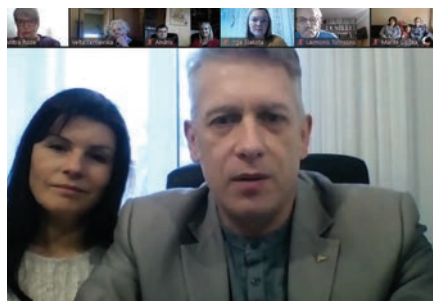
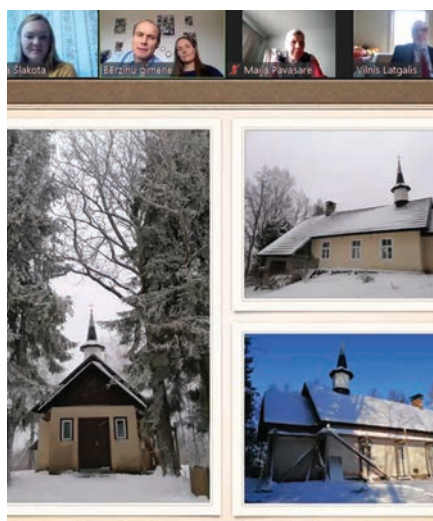
Viļņa Latgaļa uzruna ar mudinājumu saskatīt šī laika zīmes, ņemt vērā laika nopietnību un turēt savu skatu pievērstu Jēzum, paliekot pilnīgā pašlāvībā uz Viņu.

Liecības par aizvadītā gada ceļu kopā ar Dievu līdzdalīja Agris un Baiba Bērziņi, Āvo Štopis, Judīte Plendiške, Laimonis Tomsons, Jana Jansone, Andris un Sigita Pešeli, kā arī Vitālijs Dokuka ar dzīvesbiedri Innu. Tā klātesošajiem bija iespēja uzzināt, kā Dievs darbojies pie Cēru dievnama atjaunošanas; cik brīnišķīgi Viņš atbildējis lūgšanu, dāvājot ģimenei bērniņu; kā Dievs svētījis Ceļa meklētāju mazās nometnes un to dalībniekus; varējām pārdomāt šī laika patiesību caur 5. Mozus grāmatas prizmu, paši stāvēt pie Apsolītās Zemes robežas;

gūt ieskatu Misijas skolas jaunajā sasaukumā, kā arī ieskatīties divu jaunu šī gada grāmatu – "Dieva mazpazīstamās īpašības" un "Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu darbinieki" – tapšanā un priekšvēsturē. Visbeidzot ikvienu klātesošo stiprināja varena liecība par Dieva brīnišķīgajiem darbiem, pagodinoties caur notikumiem kādā Rīgas frizētavā.

Paldies Dievam par iespēju baudīt vienam otra klātbūtni un siltumu sadraudzības režīmā! Paldies Dievam par mūsu sludinātājiem un viņu ģimenēm doto spēku, ticību, pašlāvību un Svētā Gara klātbūtni! Paldies par iespēju būt Dieva darbabiedriem!

Anitra Roze

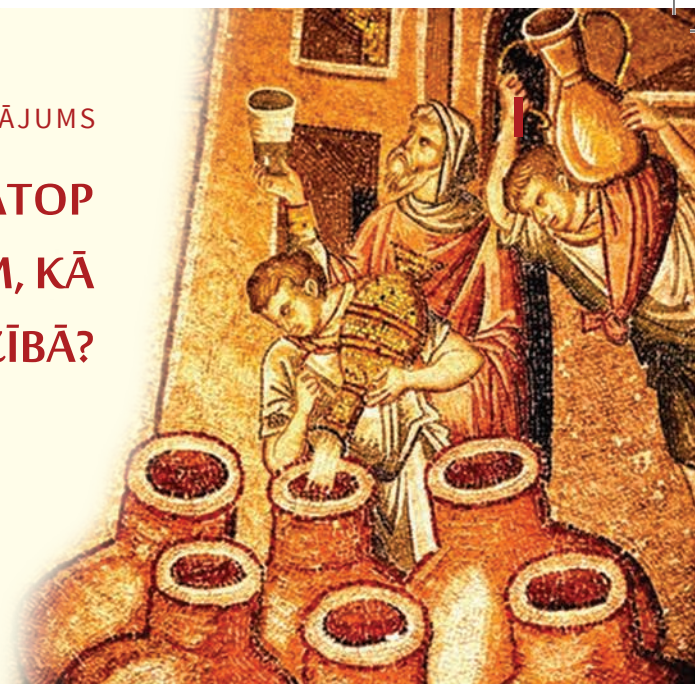

VAI TIEŠĀM ARĪ MUMS BŪTU JĀTOP PAR JAUNIEM VĪNA TRAUKIEM, KĀ TEIKTS KRISTUS LĪDZĪBĀ?

Andris Pešelis

Kristus stāstīja līdzību: “Un neviens jaunu vīnu nelej vecos ādas traukos; citādi vīns traukus pārplēš un vīns un trauki iet bojā. Bet jauns vīns jālej jaunos traukos.” (Marka 2:22)

Ar šo Kristus liecināja par lielo atšķirību, kāda pastāv starp Veco un Jauno Derību. Līdzībai Kristus izmantoja visiem zināmo veidu, kā tika darināts vīns. No kazu vai aitu ādām tika pagatavota tvertne aptuveni 15–20 litru ietilpībā, kurā ielēja jauno vīnu. Tad šo tvertni nolika ārpus mājas vai pagrabā, kur to turēja, līdz vīns sarūga. Kad šo vīnu izdzēra, kazu ādas vairs nebija derīgas otrreizējai izmantošanai. Tās bija sacietējušas un zaudējušas elastību. Ja šajā traukā ielietu jaunu vīnu, tas rūgšanas procesā saplēstu veco trauku un vīns izlītu laukā. Jaunam vīnam bija nepieciešami jauni trauki.

Atcerēsimies, ka Kristus stāstīja šo līdzību Saviem mācekļiem. Atsevišķi adventisti daudz atdotu, lai Jēzus šādu līdzību nekad nebūtu stāstījis. Tā šķiet aizskaroša. Vīns taču ir alkohols! Ja Bibelē būtu noteikts, ka no vīna jāturas 1 metra atstatumā, šie ļaudis turētos no tā ne tikai 2 metru, bet pat vairāk – 2 gaismas gadu atstatumā! Viņi piekristu jebkādiem Kristus uzdevumiem vai nosacījumiem, tikai ne šim – tapt par jauno trauku vīnam! Tad viņi labāk vispār ignorē šo līdzību, it kā tās nekad nebūtu bijis. Tomēr tieši tāda ir Kristus līdzība! Tā sacīja Tas Kungs.

Adventistu Bībeles komentāros par šo līdzību sacīts, ka “jaunais vīns”

ilustrē Dieva dzīvinošās patiesības darbu cilvēku sirdī. Turpat ir arī sacīts, ka vecie trauki apzīmē Kristus laika jūdaisma stāvokli, kurš nespēja pieņemt Kristus jauno mācību. Šī mācība nespēja pieņemt jūdaisma seno formu, tai bija nepieciešama jauna forma, kuru simbolizēja jaunie trauki. Savienojot jauno ar veco, vīns izlīst zemē un iet bojā. Tomēr minētie komentāri nesniedz atbildi uz mūsu jautājumu.

Ar jūdaismu vairāk vai mazāk viss ir skaidrs, tā forma mums nav noderīga. Tajā Kristum un Svētajam Garam nav vietas. Bet kā ir ar kristietības formu? Vai arī tā nelīdzinās šim vecajam traukam? Brīdī, kad tas tapa acīmredzams, cēlās tādi vīri kā Viklifs, Huss, Luters, Veslijs un citi. Šie vīri aicināja uz jauniem traukiem. Taču veco trauku cienītāji šos jaunos traukus nodēvēja par maldu mācībām. Baznīca nebija gatava šo reformatoru reformām, tādēļ tā izspieda viņus no sava vidus un sasauca sanāksmes, kurās nostiprināja sava vecā trauka robežas kā dogmas ar aizliegumu tās pārkāpt.

Vecais trauks vienmēr šķiet drošāks nekā jaunais, kurš var kļūt citādāks nekā bija vecais. Daudziem patīk, ja visas robežas izliktas stingriem akmeņiem un stabiem, visas doktrīnas strikti noteiktas, organizācijas likumi – definēti, draudzes kultūra noturēta nemainīga un sodīts tiek ikviens, kurš šīs robežas pārkāpj. Tomēr agrāk vai vēlāk tas noved pie “veciem traukiem”, kuri

nespēj sevī paturēt jauno vīnu, par kuru mācīja Kristus. Te pie vainas nav likumi vai doktrīnas, bet gan pats cilvēks, kurš top dogmatisks, šauri domājošs un neelastīgs pakļauties Dieva Gara vadītai izaugsmei. Vecais vīns šķiet nobriedis un labs, bet tas nav galaprodukts, kuru Kristus vēlējās ilustrēt ar Savu līdzību. Viss, ko Kristus veido un dara, ir jauns, lai arī cik ļoti gribētos visu padarīt vecu, senu un nekustīgi akmeņi iekaltu.

Pāvils raksta: “Ne ka mēs paši no sevis būtu spējīgi ko labu domāt; bet, ja esam spējīgi, tad tas ir no Dieva, kas mūs darījis spējīgus kalpot jaunajai derībai: ne burtam, bet garam; jo burts nokauj, bet Gars dara dzīvu. Bet, ja kalpošanai nāvei ar saviem akmeņos kaltiem burtiem bijis tāds spožums, ka Israēla bērni nevarēja skatīties Mozus vaigā viņa spožuma dēļ, kam taču bija jāzūd, kā lai nebūtu daudz lielāks spožums Gara kalpošanai?” (2. Kor. 3:5–8).

Tas viss būtu vienkārši, ja vien tā būtu. Viss ir daudz sarežģītāk. Ne velti Kristus piebilda: “[.] bet jaunais vīns lejams jaunos traukos. Un neviens, kas dzēris veco, tūlī negribēs jaunā, jo viņš sacīs: vecais ir labāks.” (Lk. 5:38–39)

Vai tu esi šis jaunais trauks, gatavs sevī uzņemt Kristus Eņģēlija pārveidojošo spēku? Vai vēlies tapt par jaunu radījumu Kristū? Vai arī tu labprātāk paliec tas pats vecais?

SIJĀŠANA DRAUDZĒ

Mācītājs emeritus
Laimonis Tomsons

Šāds temats man radies pēc nopietnām pārdomām, un es izšķiros padalīties ar tām “Adventes Vēstis”. Uz šīm pārdomām rosināja notiekošais pasaulē, kā arī draudzē un jo īpaši – pagājušā kvartāla apcerējuma temats par 5. Mozus grāmatu. Vēlmi un neatliekamību pievērsties tieši šādam tematam – sijāšanai – pastiprināja arī kāda mūsu ticības brāļa no Krievijas – Andreja Bokertova pārdomas. Viņš runā par šo jautājumu tieši, pamatojot teikto ar Dieva Vārdu un Praviešu Gara liecībām.

Kāpēc ir tik svarīgi pievērsties jautājumam par sijāšanu? Kā ir šodien ar mums – Dieva tautu, kas arī esam, līdzīgi senajam Israēlam, pie pašas robežas, lai drīz pārietu to? Cik gatavi esam ieiet apsolītajā Debesu Kānaānā?

Mēs zinām, ka no visiem tiem, kuri izgāja no Ēģiptes, Apsolītajā zemē iegāja tikai divi. Kāpēc ne visi? Viņi taču izgāja ar šo cerību un tomēr neaizsniedza to. Ko tas pasaka mums? Kāpēc viņiem bija tik ilgi jāceļo, ka visai vecajai paaudzei tā arī nācās palikt tuksnesī?

1. Kor. 10:11 sacīts: “Tas viss viņiem noticis zīmīgā kārtā un ir rakstīts par brīdinājumu mums, kas esam nonākuši pie laika robežām.” Kāpēc tas ir brīdinājums? Tāpēc, ka ir svarīgi šo jautājumu saprast, lai mēs netiktu izsijāti līdzīgi senajam Israēlam. Ir svarīgi saprast, kāpēc tā var notikt, kādi tam var būt iemesli un kā tikt pasargātiem no tā. Tieši tam gribu veltīt uzmanību šajā rakstā.

Saskaņā ar Jēzus vārdiem mēs saprotam, ka Dieva tautā ir kvieši un nezāles. Kāpēc vienus Viņš ir nosaucis par kviešiem, bet otrs – par nezālēm? Kāpēc visi nav kvieši? Mēs

arī saprotam, ka šie kultūraugi pēc savas būtības ir atšķirīgi. Kvieši šeit domāti derīgi, izmantojami Debesu Valstībai, kamēr ar nezālēm tas tā nebūs. Kristus stāstīja šo līdzību Mateja ev. 13. nodaļā, runājot par Sējeju, sēklu un arī to, kā radušās nezāles. Mat. 13:24–26 lasām: “Vēl citu līdzību Viņš tiem sacīja: “Debesu valstība ir līdzīga cilvēkam, kas labu sēklu sēja savā tīrumā. Bet, ļaudīm guļot, nāca viņa ienaidnieks un iesēja nezāli kviešu starpā, un aizgāja. Un, kad labība auga un metās vārpās, tad parādījās arī nezāle.”” Vai ir viegli vienu no otra atšķirt – identificēt? 30. pantā Kristus saka: “Lai aug abi kopā līdz plaujamam laikam; un plaujamā laikā Es sacīšu plāvējiem: salasiet papriekšu nezāli un sasieniet to kūlišos, lai to sadedzina; bet kviešus sakrājiet manā šķūnī.” Kristus skaidri atklāj, ka tāds stāvoklis draudzē būs – ka būs kvieši un nezāles. Ja kāds domā citādāk, tad maldās. Nezāļu nebūs tikai starp 144 000, kuriem būs Kristus rakstura līdzība, kuri būs ģērbti baltās drēbēs, kas mazgātas un balinātas Jēzus asinīs (skat. Atkl. 7:13, 14).

Šodien mēs, septītās dienas adventisti, nevaram teikt, ka visi esam kvieši. To nevaram teikt ne par vienu draudzi. Tas mums jāatzīst, un šī ir aktuāla problēma. Sen aiz muguras ir laiks, kad varēja sacīt: “Ticīgo pulks bija viena sirds un viena dvēsele.” (Ap. d. 4:32) Jā, tāds laiks bija. Tikai – cik ilgi? Mēs zinām, kādi laiki pēc tam nāca. Savukārt, ja runājam par Laodīķijas laiku, pēc tā nekā cita vairs nebūs. Mēs esam pie robežas! Tieši tādēļ notiek sijāšana. Dievs to pieļauj. Kādēļ? Lai notiktu tīrīšana, lai no kviešiem tiktu izsijātas pelavas. Kādēļ tas vajadzīgs? Kāds ir

sijāšanas mērķis? Jāteic, ka daudzi raugās uz sijāšanu kā ļoti negatīvu procesu. Protams, nekas labs tas nav. Kurš gan vēlas tikt atdalīts, izsijāts? Tāpēc ir ļoti svarīgi saprast, *kurš* ir tas, kas šo sijāšanu veic. Jēzus Pēterim sacīja: “Sīmani, Sīmani, sātānam ļoti iegribējies jūs sijāt [..].” (Lūk. 22:31) Jautājums ir: kurus sātans varēs izsijāt un kāpēc Kungs viņam to atļaus?

Domāju, piekritīsim, ka Dievam ir mērķis panākt, lai kas mainītos, lai stāvoklis draudzē uzlabotos. Mēs redzam, kā tas notika pie senā Israēla. Mērķis ir vest pie saskaņas, kura sakņojas Kristū. Tas, kurš nesaskaņosies šādā veidā, tiks izsijāts.

1895. gadā 19. martā E. Vaita rakstīja: “Katrā draudzē būs vajadzīgs sijāšanas process, jo mūsu vidū ir “netaisnie”, kuri nemīl patiesību un ne vienmēr rēķinās ar to Kungu”. Kopš 1895. gada pagājis jau krietns laika sprdis, un šodien, kā to labi redzam, sijāšana sasniedz lielus apmērus. Pats bīstamākais laiks tam nav kara apstākļi vai dabas klimatiskās katastrofas, bet gan šis “miera periods”. Tas ir kā likums, kas vienmēr iedarbojies uz “draudzes labklājību” – kad ir miers, nav vajāšanu, kad ir komforts, draudzes garīgais stāvoklis ir visvairāk apdraudēts. Vēsturiski tas apstiprinājās jau 4. gadsimtā, kad Romas imperators Konstantīns deva iepriekš vajātajai un apspiestajai draudzei pilnīgu brīvību. 4. gadsimts, kas atnesa brīnišķas pārmaiņas, dodot draudzei iespēju brīvi uzelpot, izrādījās pats briesmīgākais laiks, kas noveda pie pāvestības sistēmas izveides. Tāpēc kristiešiem un draudzei bīstamas nav ārējās krīzes vai dažādi citi smagi ārējie apstākļi,

bet gan labklājība un komforts. To var apstiprināt draudzes vecākā paaudze, kas dzīvoja komunisma laikā. Kā šodien, dzīvojot demokrātiskajā-tolerantajā-komforta laikā, veidojas un tiek uzturētas savstarpējās attiecības pasaulē un draudzē? Vai draudzē neaug, neveidojas garīgas lepnības, augstprātības, egoisma tendences? Kā ar kompromisiem, kā ar Bābeles tradīcijām un vīnu? Vai esam brīvi no tā? Svarīgi saprast, kā šodien draudzē izaug “nezāles”, kas pretojas Dieva Vārdam, patiesajam Evaņģēlijam. Viens no svarīgākajiem faktoriem “nezāļu” augšanā ir tieksme nepiekrīst tam un nepieņemt to, kas šodien vairs nešķiet saistošs. Vai egoistiskā, vecā cilvēciskā daba, cilvēka “es” var kādā veidā rīkoties citādi? Diez vai! Tāpēc sijāšana neizpaliks un visai drīz kļūs redzama. Mūžīgais Evaņģēlijs, triju eņģeļu vēstis, skaidri atklāj, kā tas notiks. Šīs vēstis būs tās, kas daudzus izsijās. Un šis process jau ir iesācies. Kā? Praviešu Gars raksta: “Es jautāju par šīs sijāšanas nozīmi, un man rādīja, ka tā ir cēlusies Patiesā Liecinieka noteiktās, skaidrās liecības dēļ Laodiķejas draudzei. Šīm Liecībām jāparāda sava ietekme uz sirdīm, kuras tās pieņem un mudina paaugstināt īsto patiesību. Daži tomēr šo noteikto Liecību nepanesīs, viņi pret to sacelsies, un tā notiks sijāšana.” (E. Vaita. “Liecības draudzei”, 1. sēj., 181.lp.) Ko mēs šodien jau redzam un kas vēl notiks? Grāmatā “Liecības draudzei” 5. sējumā un grāmatā “Pravieši un ķēniņi” 188. lpp. teikts: “Daudzas zvaigznes, kuru mirdzumu mēs kādreiz apbrīnojam, izgaiss tumsā.” Ir jau tādas zvaigznes bijušas, kuras atstājušas uz mums lielu iespaidu, bet galu galā atmetušas patiesību. Gan senāk, gan tagad, gan turpmāk būs cilvēki, kuri dažādu iemeslu dēļ aizies no draudzes. Daži no šiem ļaudīm kļūs pat par draudzes niknākajiem pretiniekiem. Mēs zinām, kas notika ar D. M. Kenraitu (*D. M. Canright*), kad viņš ieņēma atšķirīgu pozīciju. Viņš kļuva par niknāko ienaidnieku gan tēmā par taisnošanu ticībā, gan arī svētnīcas jautājumā, nemaz nerunājot par nostāšanos pretim Dieva kalponei, viņas izraudzīšanai. Kenraits nav vienīgais, kas tā nostāsies un atstās

draudzi. “Kad Dieva likumi tiks pamesti nevērībā, draudze tiks sijāta lielos pārbaudījumos, un no tās izsijāsies daudz lielāka daļa, nekā mēs tagad paredzam. Daudzi pievērsīsies dažādām ļauno garu mācībām.” (E. Vaita. “Izmeklētās vēstis”, 2. sēj., 368. lpp.) “Ienaidnieks izvirzīs viltus teorijas, pat tādas, ka svētnīcas vispār nav. Tas būs viens no iemesliem, ko minēs, lai aizietu no ticības.” (E. Vaita. “Evaņģelizācija”, 224. lpp.)

Šodien par ieganstu atstāt draudzi kļūst arī dievības jautājums attiecībā uz Tēvu, Dēlu un Svēto Garu. Ar katru dienu redzam, kā padziļinās sijāšanas iezīmes, īpaši tas izpaužas internetā redzamajos materiālos. Rodas jautājums – kas tam ir par iemeslu, ka draudzes arvien vairāk šķeļas uz pamatmācību pamata? Pirmais iemesls ir tas, ka tiek grauta uzticība Praviešu Gara autoritātei. To nevar nepamanīt, viens otrs to atklāti pasaka. Kāpēc tā? Iemesli tam, kāpēc Praviešu Gara liecības kļuvušas neērtas, var būt vairāki. Viens no iemesliem, ko vajadzētu izcelt, ir tieši triju eņģeļu vēstis Atkl. 14:6–12. Elena Vaita raksta: “Septītās dienas adventisti šajā pasaulē īpaši nozīmē ir nolikti par sargiem un gaismas nesējiem. [...] Tiem uzdots vissvarīgākais un vissvinīgākais darbs – pasludināt pirmo, otro un trešo eņģeļu nesto vēsti. Otra tik svarīga un nozīmīga darba vispār nav, tādēļ tie nedrīkst pieļaut, lai kaut kas cits vēl saistītu viņu uzmanību. [...] Pasaule ir jābrīdina, un Dieva ļaudīm jāattaisno tiem dāvētā uzticība.” (E. Vaita. “Liecības draudzei”, 9. sējums, 20. lpp.; t. p. skat. arī E. Vaita. “Evaņģelizācija”) Cik komfortabli ir šīs vēstis pasludināt, līdzīgi, kā tas bija jādara Jonam? Vai tās tiek pasludinātas tā, kā to aicina Praviešu Gars? Ko redzam un varam sagaidīt, īpaši, ja pasludināsim otrā un trešā eņģeļa nesto vēsti? Vai nu kaut ko noklusēsim? Vai ko centīsimies mīkstināt, korigēt? Šobrīd izskatās, ka virzāmies uz to, lai pielīdzinātu šīs vēstis šodienas laikmetīgajām tendencēm, un šodien jau pārsvarā tiek noklusēts, kas ir antikrists, ka tā ir pāvestības sistēma, un tā tālāk. Tas būtībā ir solis uz triju eņģeļu vēsti korigēšanu. Ņemot vērā šodien visā pasaulē valdošo toleranci, demokrātiskumu,

kas zināmā mērā tiek uzspiests arī draudzei, rodas nepieciešamība kaut kā tikt galā ar Praviešu Gara Liecībām, kuras adventistu draudze saņēma 19. gs. un 20. gs. sākumā. Kamēr tas nav izdarīts, kamēr nav mazināta Liecību autoritāte, ir gandrīz neiespējami korigēt triju eņģeļu vēsti. Tas nav tik vienkārši, kamēr pastāv oficiāls Praviešu Gara apstiprinājums šīm vēstīm. Lai pārveidotu Atkl. 14:6–12 tekstu cilvēku prātā un uztverē un piešķirtu tam citu versiju, jādod trieciens Praviešu Gara Liecībām, to autoritātei, kaut kādā veidā jāiznīcina vai vismaz jāmazina konkrētās vēsts brīdinājumi. Kā to izdarīt? Tagad nav 16. gadsimts, kad pāvestība varēja vienkārši dot rīkojumu sadedzināt Bībeles un reformatoru darbus. Šodien ir cits laiks, tāpēc jāizmanto citi līdzekļi, jāsašķoba ticība, uzticēšanās Praviešu Gara Liecībām, turklāt ne tik daudz no ārpusēs, kā draudzes iekšienē. Un tas jau notiek! Tāpēc mums jābūt ļoti uzmanīgiem attiecībā uz visu jauno, kas tiek sacīts par E. Vaitas darbiem. Jāsaprot, ka notiek mēģinājums tos nivelēt. Jau pirms vairākiem gadiem kāds man tuvs cilvēks centās pierādīt, ka visam viņas rakstītajam nevar uzticēties, ka ne viss, kas publicēts ar E. Vaitas vārdu, ir viņas pašas rakstīts, vai arī, ka E. Vaita dažādos dzīves posmos mainījusi domas un rakstījusi vispirms ko vienu, bet pēc tam – ko pavisam citu. Ir pat tādi, kas uzdrošinājās sacīt, ka savas dzīves norietā viņa, smagas slimības piemeklēta, daudz ko izteikusi pati no sevis, ka tā nav bijusi Dieva atklāsmē, tāpēc viņas cilvēcības dēļ visu nevar attiecināt par pareizu un piemērojamu šodienas vajadzībām. Ko tas nozīmē? Ja tiek raisītas šaubas par visu to, uz ko mēs kā adventistu tauta esam bāzējušies, tad tālākais vairs nesagādā nekādas grūtības, tad var arī korigēt triju eņģeļu vēsti.

Varbūt jūs tam nepiekrītsiet. Bet kāpēc tādā gadījumā šodien draudzes liela daļa pauž nevērīgu attieksmi pret Liecībām? Sātanam pie viņiem ir savs plāns, protams, viņi paši to neapzinās. “Ja ir Dieva Vārds,” šie ļaudis saka, “nekas vairāk nav vajadzīgs! Kam mums vēl kādas tur “liecības!” Šādi ļaudis centīsies pilnīgi norobežoties no Elenas Vaitas,

būs arvien vairāk tādu, kas teiks: “Nevajag vairs uzticēties šai sievietei, bet tikai Bībelei.”

“Ienaidnieks pieliks visas pūles, lai sašķobītu mūsu draudzes ticību Praviešu Gara Liecībām.” (E. Vaita. “Izmeklētās vēstis” 3. sēj., 83. lpp.)

Vēlos teikt ko ļoti būtisku. Mēs šodien esam liecinieki tam, kā sātans cenšas šo plānu īstenot. Viņš vēlas mūs atstāt pilnīgi vienus ar Svētajiem Rakstiem. Kāds varbūt sacīs: “Kas tur slikts? Vai tad par to jāsatraucas?” Taču šim plānam ir savs nolūks. Šodien populārs kļuvis aicinājums, ko izsaka tie, kam nepatīk viņas darbi: “Tikai ar Bībeli, tikai pie Bībeles! Parādi man to Bībelē!” Kas notiek, kad tā darām, kad kaut kam meklējam apstiprinājumu tikai Bībelē? Mēs izlasām vienu tekstu, kas pamato mūsu domas, tad piemeklējam citu tekstu... Domāju, piekritīsiet, ka šodien ar Bībeles tekstiem tiek manipulēts tā, kā nekad iepriekš. Māksla manipulēt ar Bībeles tekstiem ir sasniegusi apogeju. Pat pāvestība nav rīkojusies tik virtuozī, pierādot ar Rakstiem savas idejas un maldus. Ja senāk pāvestība nevarēja stāvēt pretīm Luteram un viņa pierādījumiem no Rakstiem, tad šodien ir izveidojies jauns, izsmalcināts veids, kā ar Rakstiem pierādīt Rakstos savu šķietamo patiesību, stādot vienai Rakstu vietai pretīm otru. Tas kļuvis ļoti populāri, un to sātans ir ieviesis pēdējos divos gadsimtos. Viņš labi saprata, kāpēc pāvestība cieta neveiksmi, neko nepierādot Luteram un citiem, un kāpēc tā neizturēja reformācijas spiedienu. Viņš saprata, ka jāņem rokās Raksti un jāizkropļo to būtība. Tieši tā, kā viņš to darīja, kad tuksnesi kārdināja Jēzu un citēja 91. psalmu, nepasakot visu. Viņš paņēma tekstu no Bībeles, lai kārdinātu Kristu!

Šodien esam ievingrināti šajā viņa jaunajā mākslā. Tāpēc tie, kam nešķiet simpātiski kādi E. Vaitas darbi, atsaka: “Tikai ar Rakstiem!” Labi! Mēs dodamies pie Bībeles, lai noskaidrotu kādu jautājumu. Un kas notiek? Katrs mēģina ar Rakstiem skaidrot savu domu, lietojot Rakstus pēc savas patikas un izpratnes, piesaistot dažādus Bībeles pantus. Tā vietā, lai ieraudzītu patiesību, Raksti šādam cilvēkam kalpo par instrumentu, lai pierādītu ko pavisam citu.

Mums varbūt šķiet, kā tas vispār iespējams. Ļoti vienkārši! Kurš šodien nedara tā, ka min kādu Bībeles tekstu un tad saka: “Lūk, te tā rakstīts!” Šādā veidā daudzi veido savu teoloģiju pēc savas izpratnes, un taču mums visiem rokās ir tas pats Dieva Vārds! Ikviens mūsu dienās autoritatīvi apliecina, ka stāv uz Rakstiem un ka viņam ir patiesība. Vai tas nav savādi? Nesaku to tikai par konfesionālajām atšķirībām Bībeles izpratnē vien, bet arī par to, ko redzam adventistu draudzēs. Lūk, kāpēc Dievs, paredzēdams, kāda būs situācija, deva draudzei visus šos Liecību sējumus un bagāto Praviešu Gara grāmatu klāstu! Un tieši tāpēc tik nopietns ir sātana uzbrukums Praviešu Garam.

Tāda ir realitāte. Par to nevaram nerunāt, ja negribam tikt izsijāti. Īpaši tagad, kad tuvojas noslēdzošie gala laika notikumi. Kas tajos varēs pastāvēt bez patiesības? Tieši tāpēc ir tik svarīgi pasludināt triju eņģeļu vēstis. Ja šo patiesību izkropļo vai nepievērš tai nopietnu uzmanību, nav vietas arī taisnošanai ticībā un arī ne Svētnīcai. Ja mums nebūs skaidri šie orientieri, ja nebūsim čakli Dieva Vārda pētītāji un mūsu izpratne būs vāja, ko varēsīm sagaidīt?

Pretinieka sijāšanas stratēģijas plāns ir rūpīgi izstrādāts. Ja izmantosim pētījumus, kas veikti, nopietni neiedziļinoties Dieva Vārdā, bez Svētā Gara vadības, sātanam izdosies jebkura pievilšana. Ja papildus tam vispār esam pasīvi, kūtri lasīt un pētīt, un dzīvot pēc tā, ko esam apguvuši, ko gan varam cerēt sagaidīt?

Viens otrs varbūt paņem Bībeli rokās tikai sabatā. Kāda nozīme aicināt pie Rakstiem, ja tos paņem tikai tādēļ, lai apšaubītu kaut ko no E. Vaitas darbiem? Tad, protams, arī viegli ietekmēt klausītāju, radot citu, no Rakstiem atšķirīgu izpratni. Vājās Rakstu zināšanas arī ir viena no sātana stratēģijām, kas viņam ir ļoti pa prātam. Viņš strādā uz visu banku – dod triecienu gan Praviešu Garam, gan arī Rakstiem.

Tuvojoties Kristus atnākšanas dienai, viņu īpaši satrauc triju eņģeļu vēstis. Tāpēc viņš pieliek visas pūles, lai tās neizskanētu vai, ja tomēr izskanētu, tad sagrozītā, korigētā veidā. Tas pats sakāms arī

par Daniēla grāmatu un Atklāsmes grāmatu kopumā. Un ne tikai par šīm pravietojumu grāmatām, bet par visu Dieva Vārdu. Kas to apliecina? Attieksme pret sabatskolu. Ir draudzes, kurās sabatskolu uzskata par mazāk svarīgu dievkalpojuma daļu nekā to, kurā no paaugstinājuma runā mācītājs. Šī tendence nav vērojama Latvijā vien, bet arī citviet pasaulē. Tas bija manāms jau pirms pandēmijas. No kurienes tad radīsies zināšanas? Dievs adventistu tautai devis brīnišķu instrumentu – sabatskolu. Nevienai citai konfesijai tādas nav. Mēs saprotam, ka sabatskola mūs izglīto Rakstos. A. Bokertovs piemin izvilkumu no grāmatas “Adventistu kalpošana”, kur teikts: “Sabatskola ir pārvērtusies par laika pavadīšanas veidu, kurā liela daļa draudzes nav ieinteresēta. Šāda attieksme pret sabatskolu parāda attieksmi pret Svētajiem Rakstiem.”

Tā kā attieksme pret Svētajiem Rakstiem šodien nav visai izcila, tāda pati tā ir arī pret sabatskolu. Protams, tā nav visur! Bet kā tur, kur sabatskolai un Praviešu Gara rakstiem netiek veltīta pienācīga uzmanība, draudze izpratīs triju eņģeļu vēsts būtību kā brīdinājumu pasaulei? Sabatskola mums, adventistiem, kā zināms, ir dievkalpojuma sirds. Tai jābūt pat pārākai par dievkalpojuma otro daļu. Taču šodien Bībeles izpēte atrodas visai zemā līmenī. Nopietnas studijas tikpat kā nenotiek. Vai šajās vietās gani pabaro savu ganāmpulku pienācīgi? Vai draudze ir paēdusi, garīgi stipra? Ir vietas, kur Dieva Vārda patiesības vietā sludina pavisam ko citu. Praviešu Gars apliecina: “Daudzi stāvēs aiz paaugstinājuma, rokās turot viltus gaismekļus, kas aizdedzināti no sātana velnišķīgās uguns. Daži no viņiem tomēr aizies malā un pārtrauks nest šķirstu, bet tie neklūs par šķēršļiem patiesībai, jo tā dosies uz priekšu, neskatoties ne uz ko.” (E. Vaita. “Liecības sludinātājiem” 409. un 411. lpp.) Jā, Dievs savu darbu pabeigts, neskatoties uz visiem sātana mēģinājumiem to kavēt. Aktuāls paliek jautājums – kā ar kviešiem un nezālēm? Nezāles, protams, tiks izsijātas. Savukārt tie, kas piebiedrosies kviešiem, patiesajai draudzes daļai, izturēs sātana triecienus un paliks uzticīgi līdz

galam visos pēdējo dienu notikumos. Viņus Kungs varēs apzīmogot Debesu Valstībai. Mums jāsaprot, ka sijāšana jau notiek. Ja mēs to nepratīsim ieraudzīt un neņemsim nopietni, daudzi tiks pievilti un piedzīvos pārsteigumu, kad Kristus sacīs: “Es jūs nepazīstu...”

Es personīgi esmu norūpējies par to, kas šodien notiek ar daudziem draudzes locekļiem, norūpējies par šo Laodiķejas garīgo remdenības stāvokli ar tā novirzīšanos no Dieva Vārda dārgajām patiesībām un nevērību attiecībā pret Praviešu Gara Liecībām. Tas nepārprotami apliecina sijāšanas realitāti. Ja paliksim pret to vienaldzīgi, tad kas mēs būsim, kad Kungs atnāks, – kvieši vai nezāles? To Viņš noteiks, kad nāks ievākt pļauju, tad vairs nebūs iespējas jel ko mainīt. Tāpēc ir ļoti svarīgi saprast pašreizējo stāvokli. Mēs, adventistu tauta, kā to atklāj Praviešu Gars, nonāksim garīgi kritiskā stāvoklī. Bet mums arī jāsaprot, ka citas draudzes, kurai tiks uzticēta triju eņģeļu vēsts pasludināšana, vairs nebūs. Šai jautājumā varam būt pilnīgi mierīgi. Jā, mūs atstās daudzi, mēs būsim uz kraujas malas, taču Praviešu Gars saka: “Šķītīs, ka draudze tūlīt kritīs, bet tā nekritīs. Tā paliks, tikai grēcinieki Cīnā tiks izsijāti. Pelavas tiks šķirtas no dārgajiem kviešiem. Tas būs briesmīgs pārbaudījums.” (E. Vaita. “Izmeklētās vēstis” 2. sēj., 380. lpp.) Grāmatā “Lielā cīņā” atrodam vārdus: “Kad tuvosies vētra, daudzi, kas ticēja triju eņģeļu vēstīm, bet nebija svētijušies paklausībā patiesībai, atteiksies no saviem uzskatiem un pievienosies ienaidniekam.” Ko lai par to sakām? Daudzi tiešām nepastāvēs un atstās draudzi. Varbūt no simts cilvēkiem paliks tikai desmit vai pat vēl mazāk. Bet lai tas nelaupa mums drosmi! Pirms lielā bēdu laika Dievs izsauks no dažādajām protestantu un katoļu draudzēm daudzus, kuri pievienosies palikušajiem uzticīgajiem mūsu draudzē. “Izirušās rindas aizpildījās ar tiem, kas, atbilstoši Kristus līdzībai, atnāca vienpadsmitā stundā. [...] Šajās pēdējās dienās pievienosies liels skaits cilvēku, kuri patiesību dzirdēs pirmo reizi.” (“Letter”, 103, 1903) “Ir daudzas dvēseles, kas izies no pasaules, no dažādajām baznīcām – pat no katoļu baznīcas – un kam būs

daudz lielāka dedzība par tiem, kas atradās ierindā, sludinot patiesību iepriekš.” (E. Vaita. “Izmeklētās vēstis” 3. sēj., 386., 387. lpp.)

Dievs aizpildīs tukšos robus, pat vairākkārtīgi. Tāpēc ka šai laikā triju eņģeļu vēstis tiks apgaismotas ar varenā eņģeļa spēku, vēlo lietu. Bet, lai tas īstenotos, vispirms jānotiek sijāšanas procesam.

Gribu pieminēt šai sakarā vēl kādu citātu no Praviešu Gara Liecībām: “Drīz Dieva ļaudis tiks pārbaudīti kvēlošajā bēdu ceplī, un liela daļa no tiem, kas tagad liekas esam īsti un patiesi, izrādīsies vienkāršs metāls. [...] Kad Kristus reliģija tiek izsmieta, kad Viņa likums ir visvairāk nicināts, tad mūsu dedzībai vajadzētu būt viskarstākai un mūsu drosmei un noturībai visnesatricināmākai. Aizstāvēt patiesību un taisnību, izcīnīt Kunga cīņas, kad cīnītāju ir maz – tā būs mūsu pārbaude. Šajā laikā mums jāgūst siltums no citu aukstuma, drosmē no citu glēvulības un uzticība no viņu nodevības.” (E. Vaita. “Liecības draudzei”, 5. sēj., 136. lpp.) Lūk, kas mūs sagaida un ko atklāj Praviešu Gars! Mēs saprotam, ka tas būs kas briesmīgs tiem, kuri šodien nevēlas klausīties. Bet tie, kas tic un saprot gala laika nopietnību, nekādā gadījumā nedrīkst palikt pie pozīcijas: ja jau tā, tad arī es neko vairs nedarīšu. Ja vēlamies, lai Kristus mūs atrod kā kviešus, mums jāpaliek drosmīgiem un uzticīgiem līdz galam. Atkl. 2:10: “Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu Dzīvības Vainagu.” Šis vainags tiks dots tiem, kurus sātans nevarēs izsijāt. To saņems tikai tie, kas pilnīgi uzticēsies Kristum, kas būs dedzīgi un aktīvi un pasludinās triju eņģeļu vēstis, kas būs sasnieguši Kristus rakstura līdzību.

Lai Debesu Tēvs mums palīdz, ka droši uzticamies Viņam, ļaujām mūs sagatavot visiem priekšā stāvošajiem notikumiem un kā kvieši tiekam sakrāti Debesu klētīs!

“Esi uzticīgs līdz nāvei, tad Es tev došu Dzīvības Vainagu.”

AKTUĀLI

2021. gada 29. jūlijā tika dota zaļā gaisma parakstu vākšanai par grozījumiem Satversmes 110. pantā

Likumprojekts paredz izdarīt grozījumus Latvijas Republikas Satversmes 110. pantā, izsakot to šādā redakcijā: **“110. Valsts aizsargā un atbalsta laulību – savienību starp vīrieti un sievieti – un ģimeni, kuras pamatā ir laulība, asinsradniecība vai adopcija. Valsts aizsargā bērna tiesības, tostarp arī tiesības augt ģimenē, kuras pamats ir māte sieviete un tēvs vīrietis. Valsts aizsargā vecāku tiesības un viņu brīvību nodrošināt bērniem audzināšanu saskaņā ar savu reliģisko un filozofisko pārliecību.**

Valsts īpaši palīdz bērniem ar invaliditāti un vecākiem, kas par viņiem gādā, bērniem, kuri palikuši bez vecāku gādības vai cietuši no varmācības, daudz bērnu ģimenēm, kā arī mātēm un tēviem, kuri bez otra vecāka gādā par bērniem.”

Gada laikā jāsavāc **155 000** parakstu, lai varētu rīkot nobalsošanu par ģimenes jēdziena nostiprināšanu Satversmes 110. pantā. Līdz 22.12.2021. bija savākti tikai **17 255** paraksti.

Nobalsot par ierosinātajiem grozījumiem iespējams vietnē www.latvija.lv, bāriņtiesā, kura veic notariālas darbības, kā arī pie pagasta vai pilsētas pārvaldes vadītāja.

10 LŪGŠANU DIENAS

TRIJU EŅĢEĻU AICINĀJUMS UZ LŪGŠANU

no 5. līdz 15. janvārim, 2022

„Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām.”

ATKL.14:6

MATERIĀLI LATVIEŠU VALODĀ
ATRODAMI WWW.ADVENTISTI.LV
WWW.TENDAYSOFPRAAYER.ORG

“DZIEDIET DIEVAM, MUZICĒJIET VIŅA VĀRDAM...” (PSALMS 68:5)

Muzikālā grupa “Debesu rati” regulāri muzicē Liepājas adventistu draudzes dievkalpojumos. Tai ir savs muzicēšanas stils un tā veido īpašu kolorītu dievkalpojumos, aicinot ne tikai dziedāt līdzi, bet arī pielūgt to Kungu. Dziesmu repertuārs grupai ir plašs. Tās ir gan pašu sacerētās, gan arī citu izpildītāju dziesmas. Grupu veido Kangīzeru ģimene: Ilgonis – grupas vadītājs, vokāls, ģitāra, mutes harmoniku izpildījums, Kristofers Rolands – vijole un Solvita – vokāls.

Kādēļ šāds nosaukums – “Debesu rati”? Kā to skaidro Solvita un Ilgonis, tad rati ir pārvietošanās transportlīdzeklis, tie vienmēr ir kustībā, virzībā uz kaut ko. Kad viņi slavē Dievu, tad šīs pasaules ikdienas rūpes noliek malā un pārceļas gluži

kā uz Debesīm – Debesu Valstībā. To var salīdzināt ar pārvietošanos “Debesu ratos”. Ģimene ļoti uzsver Dieva Gara lomu savā muzicēšanā, jo, atdodot sirdi Dievam, Svētais Gars pieskaras ikkatram, tad ienāk miers, izlejas tāda kā iekšējā gaisma, viss, šķiet, mainās. Tas tiek izcelts uzstāšanās reizēs, kad Solvita mūzikas izpildījumam pa vidu iestarpina arī kādas atziņas, ieskatus no Bībeles vai Dieva dotām pārdomām. Ilgonis un Solvita uzsver, ka dziedāšana, slavēšana un pielūgums tuvinā Dievam gan viņus pašus, gan arī klausītājus.

Par “ratiem” ir rakstīts arī Bībelē. Kad Elija bija paveicis savu darbu uz zemes, viņš tika aizrauts Debesīs ugunīgos ratos un ugunīgos zirgos,

pacelts kopā ar Debesu eņģeļiem Dieva godības klātbūtnē. Elenas Vaitas pravietojumos teikts, ka Jēzus Savus izglābtos ļaudis uz mājām vedīs kā ugunīgos ratos.

Tā kā Ilgonim patīk kantrimūzika, repertuārā ir dzirdamas šāda stila dziesmas. Vārds “kantrimūzika” tulkojumā no angļu valodas nozīmē “lauku mūzika.” Lauku mūzika saistīta ar lauku dzīvi, un tur ir vieta arī “ratiem”.

Uz vaicājumu, kur Kangīzeri mācījušies dziedāt un spēlēt instrumentus, viņi atbild šādi.

Ilgonis: Mācīties spēlēt ģitāru sāku sešpadsmit gadu vecumā. Man bija labs, profesionāls skolotājs Vadims Geiho, kurš vadīja klasiskās ģitārspēles kursus Rīgā. Dienējot padomju armijā, sadraudzējos ar muzikālā vada ģitāristu Fjodoru, no kura daudz mācījos. Tad bija kāds periods, kad spēlēju retāk. Aktīvāk pie ģitārspēles atgriezos 2005. gadā, būdams jau kristietis. Katru dienu pašizglītojos, trenējos, mana meistarība pakāpeniski pieauga un pieaug joprojām. No drauga, Latvijā pazīstamā mūziķa Ainara Virgas, esmu iemācījies attieksmi pret to, ko daru, kā spēlēju. Atceros Ainara teikto frāzi: “Kāpēc tu to noti tik prasti nospēlēji? Vajag spēlēt tā, it kā tā būtu vienīgā nots uz pasaules.” Draudzība ar Ainaru man ir devusi to, ka viņš mani iedrošināja komponēt dziesmas. Viņš man teica: “Tu to vari!”

Jaunu instrumentu – mutes harmonikas – sāku apgūt, kad kādā dzīves brīdī salauzu roku. Ģitāru spēlēt nevarēju, bet bezdarbībā vairākus mēnešus arī negribējās sēdēt. Trenējos, pagāja laiks, līdz jutū, ka varu vienlaicīgi apvienot divu instrumentu spēlēšanu – mutes harmonikas un ģitāru. Pavērās jauni izpildījuma apvāršņi.

Dziedāt sāku skolas gados zēnu ansamblī un korī. Studiju gados dziedāju Rīgas Medicīnas institūta un rūpnīcas VEF jauktajā korī "Rīga" pie profesora Jāņa Dūmiņa un Latvijas Universitātes korī "Juventus" profesora Daumanta Gaiļa vadībā. Vēlāk dziedāju Aizputes pilsētas jauktajā korī "Kurzeme", Grobiņas pilsētas korī "Vēl", kā arī mācījos

pie vokālajiem pedagogiem. Esmu priecīgs, ka agrāk iegūto pieredzi dziedāšanā varu izmantot tagadējā dzīves posmā – kalpošanā Dievam ar mūziku.

Solvita: Mūzika manā sirdī ir bijusi no mazām dienām. Mamma stāstīja, ka, dzirdot mūzikas skaņas, es nekad vienalīdzīgi nestāvēju, bet ritmā ligojos līdz. Bērnībā augu kopā ar diviem brāļiem, bet man bieži patika pavadīt laiku arī vienatnē. Šuvu lellēm kleitas un dziedāju. Netālu no mājām gar ceļu stiepās piecu gaisvadu elektrolīnija, tieši tāpat kā līnijkopā ir piecas nošu līnijas. Kad uz vadiem nosēdās putni, es tos iztēlojos kā notis. Paņēmu savas mazās klavierītes un pēc tām spēlēju. Neviena dziesma nekad neatkārtojās.

Beidzot pamatskolu, klavieru skolotāja teica, ka man noteikti jāiet mācīties uz mūzikas skolu, bet es neaizgāju. Savu dzīvi profesionāli ar mūziku nesaistīju. Kad man bija divdesmit septiņi gadi, es smagu dzīves notikumu rezultātā sāku iet Dieva ceļu, ģimenē biju pirmā. Jēzus, Dieva Vārds, viss, kas rakstīts Bībelē, man bija jaunums, spēcīgs gaismas kūlis manā dzīvē. Es biju kā sūklis, kas to visu uzsūca. Esmu pateicīga tiem kristiešiem, kurus Dievs sūtīja manā dzīves ceļā.

Mani uzticamākie cilvēki joprojām ir mamma Vija Butauta un draudzene Gita Kosilo. Kādā jaunās dzīves brīdī Dievs manus dzīves apstākļus sakārtoja tā, ka es nokļuvu slavēšanas grupā. Man tas ļoti patika. Dziedāšanas dāvana, ar ko Tas Kungs mani bija svētījis kopš dzimšanas, nekur nepazuda. Bija pienācis īstais laiks to spodrināt. Dziedāšanas prasmes pamatus privāti mācījos pie trim vokālajām pedagoģēm. Katru iziešanu Dieva priekšā, lai Viņu slavētu un pielūgtu, uztveru ar lielu atbildības sajūtu. Tā ir īstā satikšanās ar Viņu. Viņa klātbūtnē sirds atveras un dvēseles stīgas aizkustinoši skan, vibrē. Esmu pateicīga Dievam, ka Viņš mani aicinājis uz tik skaistu kalpošanu.

Kristofers Rolands: Septiņu gadu vecumā uzsāku mācības Aizputes mūzikas skolā, apguvu vijoles spēli. No mazām dienām gāju uz Septītās dienas adventistu draudzi Aizputē. Atceros savu pirmo uzstāšanos baznīcā, kad kopā ar tēti Ilgoni spēlējām melodiju no mūzikas skolas repertuāra. Ar laiku manas spēlēšanas prasmes uzlabojās, apguvu arvien vairāk skaņdarbu. Kad tētis sāka rakstīt savas dziesmas, kļuva ļoti interesanti. Tā kā dziesmu notis vēl nebija pierakstītas, melodijas man bija jāmacās pēc dzirdes, bet šis process ir tikai uzlabojis manas prasmes. Mainot dzīvesvietu uz Kuldīgu, vijoles spēles mācības turpināju Ernesta Vīgnera Kuldīgas mūzikas skolā. Mūzikas skolu pabeidzu, bet tālāk mūziku profesionāli vairs neplānoju mācīties, taču tas man neliedz vijoli spēlēt brīvajā laikā. It īpaši sestdienās, jo tad ir sabats, visa diena brīva, varu kalpot un spēlēt draudzē Dievam par godu. Šobrīd piederu Liepājas draudzei.

Šajā draudzē turpinu kalpot kopā ar tēti un Solvitu, mēs kopā esam grupa “Debesu ratī”.

Solvita vēl piebilst: Šajā vietā pieminēšanas vērts ir stāsts par to, kā Dievs atbildēja uz lūgšanu par vijoles iegādi Rolandam. Kad Rolands mācījās Aizputes mūzikas skolā, viņam pašam savas vijoles vēl nebija, to īrēja no skolas. Ilgonis ar dēlu kopā lūdza Dievu, ka viņiem nepieciešami 1000 lati, lai varētu nopirkt vijoli. Rolands piedalījās jauno vijolnieku konkursā Rīgā. Konkursu vēroja kāds vijolmeistars, kurš uzskatīja, ka šis puisis var nospēlēt daudz labāk, viņam tikai nepieciešama labāka vijole. Vijolmeistars notikušo izstāstīja kādam cilvēkam, kurš gribēja palīdzēt jauniešiem talantiem, izīrējot savu vijoli. Rezultātā šis labais cilvēks nolēma Rolandam vijoli uzdāvināt, nevis izīrēt, ar vienu noteikumu – ka viņš cītīgi mācīsies vijolspēli, bet, ja vairs negribēs to darīt, tad lai vijoli atdod kādam citam talantīgam bērnam, galvenais, lai tā tiktu lietota.

Ilgonis vērsās pie vijolmeistara, lai instrumentu pārbaudītu. Meistars vijoles cenu novērtēja apmēram 1000 latu vērtībā. Tātad Dievs jau iepriekš zināja, ka labāk Rolandam uzreiz dot vijoli, nevis naudu tās iegādei, kas aizņemtu vēl kādu laiku.

Pateicība Dievam, Viņš vienmēr vislabāk zina, kā atbildēt uz lūgšanām. Viņam ir vislabākais variants, jo Viņš visu redz laikā un telpā.

Par pašiem Kangīzeriem. Solvita un Ilgonis satikās 2007. gadā. Abi bija šķīrušies. Pamazām viņu starpā izveidojās draudzība, paralēli sāka kopā dziedāt. Tā kā Ilgonis darbojās Aizputes adventistu draudzē, pēc kāda laika tai pievienojās arī Solvita. Šis duets Ilgoņa ģitārspēles pavadījumā sāka skanēt arvien labāk un spēcīgāk. Rolands, kad paaugās, pievienojās ar vijoli. Vijoles skaņa ir īpaša, vijīga, tā papildus kuplina “Debesu ratu” skaņu buķeti.

Solvita atceras, ka sākotnēji “Debesu ratu” repertuārā bija dažādu kristīgu autoru dziesmas – gan latviešu, gan ārzemju. Ar laiku Tas Kungs Ilgonim atvēra dāvanu pašam sacerēt dziesmas. Tās tapušas Dieva godam un cilvēkiem par svētību. Pārsvārā grupas repertuārā ir dziesmas ar Ilgoņa sacerētu mūziku un Bībeles tekstu, kas ir Dieva Vārds, bet dažām dziesmām ir arī Ilgoņa teksts. Viņam īpaši mīli ir Bībeles Psalmi. To galvenais varonis – Dāvids – savā dzīvē ir piedzīvojis dažādus notikumus: gan bēdīgus, gan priecīgus. Ejot tiem cauri, viņā raisījās dziļas pārdomas, atklājās Dieva mīlestība dzīves gaitu kārtošā, sirdī atplauka pateicība, vēlēšanās pielūgt Dievu. To pašu ikviens kristietis piedzīvo arī šodien.

Kā stāsta pats Ilgonis, dziesmu sacerēšana viņam ir īpašs process. Vispirms viņš lūdz Dievu pēc Viņa klātbūtnes, miera, Gara vadības, lūdz, lai Tas Kungs sirdī dod konkrētu

rakstvietu. To apcerot, vārdi sakārtojas skanīgā un melodiskā virknē. Parasti pirmo dziesmas uzmetumu Ilgonis ieraksta telefonā, lai neaizmirstas. Vēlāk, kad ir laiks un iedvesma, viņš to izspēlē un apstrādā. Tad Ilgonis aranžē ģitāras partiju, pēc tam arī vijoles partiju. Ilgonis sacer arī muzikālus skaņdarbus. Mūzika ir ļoti skaista Dieva dota valoda, kuru saprot visās pasaules malās. Ļoti labi, ka ir draugi, profesionāli mūziķi – izcilais vijolnieks Dzintars Beitāns un diriģents Jēkabs Ozoliņš, kuri palīdz pierakstīt notis. Izdevniecībā “Patmos” ir izdots pirmais nošu krājums “Vinakoks”, tajā ietvertas divdesmit četras “Debesu ratu” dziesmas. Kangīzeri ir pateicīgi izdevniecībai par šī izdevuma tapšanu.

“Debesu ratu” repertuārā ir apmēram četrdesmit Ilgoņa sacerētas dziesmas, muzikālie skaņdarbi un paprāvs skaits citu autoru dziesmu. Grupa tās izpilda pēc iedvesmas un vajadzības. Dziesmas ir latviešu valodā, bet tad, kad grupa dodas kalpošanā uz cietumu vai uz citām valstīm, tad dažas dziesmas tiek dziedātas arī krievu, lietuviešu, angļu vai pat ebreju valodā (!).

Grupas dalībniekiem katram ir savas mīļākās dziesmas. Solvitai patīk tādas, kur apcerēta Dieva mīlestība, maigums, dziļums. Ilgonim patīk dažādas dziesmas – gan ātras, gan lēnākas. Rolandam patīk visas dziesmas, īpaši tās, kurām ir bagātīgi skaists pavadījums, kur viņš var izpausties vijoles spēlē.

“Debesu ratu” muzicēšanas stilu konkrētā rāmī ielikt nevar. Tā ir oriģināla grupa ar savu muzikālo bagāžu, kas izpilda dažādu stilu skaņdarbus. Viņus kalpo iedvesmo mīlestība uz Dievu. Slavēšana un pielūgums ir šīs mīlestības dabīga izpausme. Solvita saka, ka dažkārt cilvēki pēc viņu kalpošanas draudzē uzrunā, izsaka pateicības vārdus, ka nestais vēstījums izdziedātajās dziesmās, izteiktajos vārdos ir bijis nomierinošs, iedvesmojošs, dziedinošs. Ja kādu reizi Kangīzeru nav dievkalpojumā, tad sanākušie, kā tie saka, izjūt tādu kā lielu iztrūkumu. Šādi iedvesmojoši vārdi iedrošina grupu darboties tālāk, jo, kā viņi paši saka, ne vienmēr viss norit gludi. Tie, kas kalpo Dievam ar mūziku, to labi

saprot, jo tad, kad darbojas pretestība, to mūziķi garīgi izjūt.

Grupas dzimšanas vieta ir Aizputes adventistu draudze. Kā atzīst paši Kangīzeri, tā viņiem joprojām ir mīla. Šobrīd viņi pieder Liepājas adventistu draudzei. Tomēr ģimeniskuma, mājas sajūtu, ko piedzīvoja Aizputē, viņi neaizmirst. Par to viņi ir pateicīgi Aizputes cilvēkiem, kuri bijuši kopā ar viņiem.

“Debesu rati” ir muzicējuši arī Jelgavas, Ventspils, Siguldas, Rīgas, Bauskas un Tukuma draudzē, kā arī citu konfesiju draudzēs, mājas grupās. Pa šiem gadiem ir bijuši dažādi kalpošanas projekti – lūgšanu, slavēšanas vakari, Baznīcu nakts pasākumi, tikšanās, dievkalpojumu ieraksti, kas atskaņoti Latvijas Kristīgajā radio. Atmiņā palikuši tūres braucieni uz kultūras namiem Lieldienu un Ziemassvētku laikā. Kā saka Kangīzeri, šie braucieni nebija parasti, jo viņi nesa Evaņģēlija vēsti, izdziedot dziesmas un sludinot Dieva Vārdu. Bijušas uzstāšanās kopā ar vijolnieku Dzintaru Beitānu, kā arī ar daudziem kristīgajiem mūziķiem. Apmeklētas vairākās draudzes Lietuvā, Stokholmā, Krakovā, Parīzē. Satikti dažādu tautību cilvēki no malu malām. Kādu laiku bija sadarbība ar tukumnieku Arni Irbi. Arnis tolaik strādāja sociālās rehabilitācijas centrā “Ratnieki”. Mācītājs Agris Iesalnieks ievadīja Kangīzerus cietuma kalpošanā. Sākumā uz cietumu viņi devās kopā ar dažādu

kalpotāju grupām, bet vēlāk, kad bija iegūta lielāka pieredze, sāka darboties patstāvīgi. No ieslodzījuma vietu pārvaldes viņi ir saņēmuši pateicības par nozīmīgu ieguldījumu resocializācijas procesā, nodrošinot ieslodzīto personu garīgo aprūpi. Daudzus gadus reizi mēnesī brauca uz kristīgo rehabilitācijas centru Akmenē, Lietuvā. Mūziķiem ir cerība, ka ikkatra izdziedātā dziesma, mīlestībā izteiktais vārds iekritis to cilvēku sirdīs, kuriem kaut kādu apstākļu dēļ gadījies dzīvē paklupt.

“Debesu rati” kā savu galveno uzdevumu uzskata sagatavot ceļu Dieva Vārdam, veidot garīgo atmosfēru, kur Dieva Vārds kristu sagatavotā sirds zemē. Viņi to dara ar dziesmu, mūzikas, lūgšanu palīdzību. Kangīzeri ir piedzīvojuši, kā Dievs reāli darbojas pie katra cilvēka caur Savu Vārdu un Svēto Garu. Viņi priecājas kopā ar citiem, kad atnāk prieks, un raud, kad kādam sāp. Pa šiem gadiem viņiem ir sakrājušās daudzas liecības, kā Dievs pagodinājis pie cilvēkiem.

Jēzus ir sacījis: “Es, gaisma, esmu nācis pasaulē, lai neviens, kas Man tic, nepaliktu tumsībā.” (Jņ. 12:46) Uz šo vārdu pamata sacerēta brīnišķīga dziesma “Ticiet gaismai”. Īpaši sirdij tuva ir Ilgoņa dziesma “Tavā tuvumā”. Ar ārkārtīgu sajūsmu un pateicību no sirds dziļumiem Dievam varam izdziedāt vārdus: “Tavā tuvumā laiks apstājas, viss, kas bijis liels, ir kļuvis mazs. Tavā tuvumā

dzīve izmainās, jo mani šķēļ Tavš Vārds kā zobens ass. Tavā tuvumā mīlestība plūst, sasalušās sirdis kūst, Tavā tuvumā katra asara žūst, paliekot tik Tavā tuvumā.”

Domājot par tālākiem plāniem muzicēšanā, grupa “Debesu rati” ir atvērta dažādiem piedāvājumiem, sadarbībai. Kā īpaša vēlēšanās ir dziesmu ieraksts diskā, bet tam vajadzīgas finanses. Par to viņi ir lūguši Dievu. Taču savā kalpošanā kā galveno viņi saredz, lai Dieva vēsts tiktu aiznesta cilvēkiem un Viņa mīlestība pieskartos katram.

Vienu no Ilgoņa sacerētajām dziesmām sauc “Ar prieku”. Tajā ietverti vārdi no 100. psalma: “Kalpojiet Tam Kungam ar prieku, nāciet Viņa vaiga priekšā ar gavilēm!” Dieva Vārdā izteiktais ir atbilstošs šīs mūziķu grupas būtībai. Kalpošana ar mūziku viņiem vienmēr sagādā prieku, gandarījumu. Mūziķu kopas devīze ir “Ar prieku!” Kangīzeriem patīk šī muzikālā kalpošana. Viņi atceras, ka, viesojoties adventistu draudzē Parīzē, tur sludināja mācītājs no Anglijas. Viņš dedzīgi runāja par to, kā cilvēki dzīvo, vai tie piepilda savu aicinājumu šeit, uz zemes.

Ļoti gribas ticēt, ka tajā dienā, kad satiksimies ar savu Kungu aci pret aci, Viņš maigi uzliks roku mums uz pleca un teiks: “Labi darīts!”

Kangīzeri apliecina, ka katram kādā noteiktā dzīves brīdī gribas pateikties Dievam par kaut ko un dziedāt Viņam. Tā nav nejaušība. Pats Dievs ir ielicis cilvēkā vēlmi pielūgt Viņu, slavēt Viņa Vārdu: “Visi, kam dvaša, lai slavē To Kungu! Alelujā!” (Ps. 150:6)

Kangīzeri visi kopā saka: “Mēs, grupa “Debesu rati”, novēlam ikkatram lasītājam piedzīvot Dieva svētības! Lai miers un mīlestība valda jūsu mājās un sirdīs!”

JAUNS

Iesākot jauno gadu, nereti apņemamies paveikt to, kam nepietika laika vai iespēju iepriekšējā gadā. Kaut arī pasaules notikumi mainās pa dienām un reizēm pat pa stundām, Dieva bērniem aizvien ir jaunas apņemšanās, jauni lūgšanu mērķi un jauni uzdevumi, jo katrs jauns gads, mēnesis un diena mūs tuvina tai dienai, pēc kuras ikviena adventista sirds ilgojas visvairāk – mūsu Kunga Kristus atnākšanas dienai. Bet līdz tam – “strādājiet, jo Es esmu ar jums! saka Tas Kungs Cebaots.” (Hag. 2:4)

Andris Pešelis

“REDZI, ES VISU DARU JAUNU...!”

Šos virsraksta vārdus saka Tas Kungs Atklāsmes 21:5. Dievs nekad neko nerada “vecu”. Viss no Viņa top jauns. Arī Zeme tapa radīta jauna. Ādams un Ieva bija radīti jauni. Israēls bija jauns. Likumi bija jauni. Kristus bija jauns. Arī Kristus mācekļiem bija jātop jaunpiedzimušiem.

Salamans gan skeptiski izsakās, ka “nekā jauna nav zem saules” (Sal. māc 1:9) un viss reiz jau ir bijis, tomēr tā tas ir šai pasaulē, tā tas ir cilvēku veidotajā sabiedrībā. Cilvēks spēj darboties tikai ar agrāk apgūtām iemaņām, agrāk gūtiem iespaidiem. Pat jaunais, ko veido cilvēks, ir agrāk apgūto zināšanu un kultūras iespaidots. Skolotāji māca bērniem pašu agrāk apgūto mācību vielu. Meistars māca mācekļiem paša agrāk apgūtās iemaņas un aroda smalkumus. Cilvēks nespēj veidot neko jaunu, kas būtu izcēlies pēkšņi, no “baltas lapas”. Notis, kuras lieto komponists, ir lietojis jau kāds pirms viņa, un nākas uzmanīties, lai, veidojot jaunu dziesmu, neatkārtotu kāda cita iepriekš komponētu melodiju. Burtus, kurus lieto rakstnieks, ir lietojis jau kāds pirms viņa, un, rakstot ko jaunu, nākas lietot iepriekš veidoto gramatiku un atsaukties uz citiem rakstītājiem. Pat krāsas apgūst bērnībā, lai tās turpmāk lietotu visu dzīvi, un arī tad

tās lieto pēc iepriekš iemācītā – kā tās būtu jājauc, lai sanāktu skaisti, vai – kas ir neglīti.

Tikai Dievs spēj visu radīt uzreiz no jauna – no “baltās lapas”, lai to tad nemtu un izmantotu gan gleznotājs, gan rakstnieks, gan komponists, un radoši veidotu šedevrus.

“Redzi, Es visu daru jaunu...!”

Šos vārdus saka Tas Kungs visa galā, kad viss jau būs beidzies – izbeigušās asaras, bēdas, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis (Atkl 21:4). Kad viss ir jauns, tad vecais vairs nav svarīgs. “Es radišu jaunas debesis un jaunu zemi, ka agrākās vairs nepieminēs, un tās nevienam vairs nenāks prātā.” (Jes. 65:17) Tas viss būs tur – nākotnē. Turp vērstas ilgas, cerība un sapņi. Kaut jel ātrāk!

Lai gan Jaunā Zeme Bībelē ir maz aprakstīta un par to tikpat kā nav ko pastāstīt: “Ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl” (1. Kor. 2:9), tas viss būs tur, bet šeit... ir grūtumi, slimības, bēdas, vaidi.

“Redzi, Es visu daru jaunu...!” To saka Tas Kungs arī tagad. Pēc tam, kad ir izbeidzies kaut kas svarīgs, vērtīgs, nozīmīgs, viss jāsāk no jauna. Kad piepildījusies ilgi cerētā vēlēšanās, nākas meklēt jaunu ilgu mērķi. Kad cilvēks jūtas nomests pie zemes, bez cerības nākotnē, izsmelts un tukšs, Kristus tam saka šos pašus vārdus: “Redzi, Es visu daru jaunu...”

Tas sniedz iedrošinājumu piecelties. Tas dod spēkus sākt jaunu arumu: “Uzariet sev jaunu plēsumu savā sirdī un nesējiet ērkšķos! Apgraižieties Tam Kungam un nometiet savas sirds priekšādu [...]” (Jer. 4:3–4). Jauns tīrums, jauna sēja, jauna raža. Katru gadu tas notiek no jauna. Un dzīve turpinās.

“Redzi, Es visu daru jaunu...!” Kad cilvēks neredz vairs tālāk, kurp virzīties, kad šķiet, ka esi nonācis strupceļā, ka priekšā ir jūra, un kurš gan spētu tai tikt pāri, tad tas Kungs saka: “Es esmu Tas Kungs, jūsu Svētais, Israēla radītājs, jūsu ķēniņš. Tā saka Tas Kungs, kas paver ceļu pāri jūrai un taku pāri lieliem ūdeņiem.” (Jes. 43:15–16)

Gribētos to visu redzēt iepriekš. Īpaši jau tad, kad apkārt valda neskaidrība un tumsa, kad nomāc pagātnes atmiņas un drūmas priekšnojautas, kuras veido mūsu iepriekšējā pieredze un bailes no neziņas. Tad Tas Kungs jautā: “Nedomājiet vairs par seniem notikumiem un neievērojiet to, kas jau sen bijis! Redziet, Es veikšu ko jaunu, tas jau parādās, vai jūs to neredzat? Es likšu rasties ceļam tuksnešī un upēm vientuļās kailatnēs.” (Jes 43:18–19) Tev ir jāspēr pirmie soļi ticībā, ka šis jaunais ceļš tev būs.

“Redzi, Es visu daru jaunu...!” Tas nav tikai nākotnes notikums. Tas Kungs jau tagad gatavo Savus ļaudis jaunajai dziesmai, kura tiks dziedāta kristālējūras krastā. Tagad Kristus

glābj. Jau tagad “droši varam ieiet svētajā vietā Jēzus asiņu dēļ, ko Viņš mums sagatavojis par jaunu un dzīvu ceļu caur priekškaru, tas ir, Viņa miesu” (Ebr 10:19–20). Jau tagad ir iespējama jauna dzīve Kristū Jēzū.

“Redzi, Es visu daru jaunu...!” Jau tagad mēs savā sirdī varam dziedāt jaunās dziesmas pirmos akordus, jo Kristū jau esam tur – Jaunās Zemes Debesu vietās. To raksta apustulis: “Bet Dievs, bagāts būdams žēlastībā, Savā lielajā mīlestībā, ar ko Viņš mūs ir mīlējis, arī mūs, kas savos pārkāpumos bijām miruši, darījis

dzīvus līdz ar Kristu: žēlastībā jūs esat izglābti! Viņš iekš Kristus Jēzus un līdz ar Viņu mūs ir uzmodinājis un paaugstinājis Debesīs.” (Ef. 2:4–6) Jau tagad Kristū mēs varam būt šajās “Debesu vietās”, ar cerību lūkojoties pāri šī laika dzīves šķēršļiem.

“Redzi, Es visu daru jaunu...!” Tam ir jātop par mūsu piedzīvojumu Kristū. Ar Evaņģēliju tiek pasludināts jauns radījums. “Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.” (2. Kor. 5:17) “Jo nedz apgraizīšana ir kas, nedz neapgraizīšana, bet jauns

radījums. Un, kas šo ceļu ies, pār tiem miers un žēlastība un vispār pār Dieva Israēli.” (Gal. 6:15–16) Kad grēcinieks top par jaunu radījumu Kristū, tas ir lielākais brīnums. Kad vecā dzīvesveida un veco uzskatu vietā nāk jauns dzīvesveids, jauns raksturs, jaunas domas. Kad rosās dzīvesprieks un dzīvotgriba.

Uz šo jauno piedzīvojumu mūs aicina Kristus, kad Viņš saka: “Redzi, Es visu daru jaunu...!”

JAUNAS APŅEMŠANĀS, JAUNAS LŪGŠANAS, JAUNI MĒRĶI, JAUNI VĒLĒJUMI

Rudīte Truce:

Atklāsmes 21:5
(1) teikts: “Redzi, visu es daru jaunu!” Debesu Tēvs zina, tieši ko jaunu – gan skaļi izteikto, gan mūsu visdziļākajā

sirds stūrītī noslēpto! Un Viņam vien zināms, kā.

Sācies jauns gads! Man nav paraduma Jaunajā gadā sākt jaunu dzīvi vai kaut ko dikti lielu apņemties. Šo robežšķirtni izmantoju, lai atvēlētu laiku izvērtēt aizejošo gadu, atskatīties uz stāstiem, notikumiem, arī kādiem brīnumiem, ko Dievs ir paveicis un darījis manā un manējo dzīvē. Atzišos gan, ka jau vairākus gadus, sākoties gadam, Dievam lūdzu nostiprināt vai attīstīt manī kādu īpašību tā īpašāk. Esmu piedzīvojusi – ja Dievam kaut ko lūdz, tad pat nevaram iedomāties, kā Viņš atsauksies lūgšanai.

Bija laiks, kad lūdzu Jabeca lūgšanu, kā galveno lūdzot, lai Dievs paplašina manas robežas visos iespējamajos veidos. Tajā gadā (ak, cik tas bija izaicinoši priekš manis!) kopā ar vīru pieredzējam varenu Dieva apsardzību, vadību, iedrošinājumu Amerikas iepazīšanas 20 dienu auto pārbraucienā no Losandželosas ASV rietumu krastā līdz Ņujorkai austrumu krastā. 20 dienās nobraukti

gandrīz 8000 kilometri.

Tad bija gads, kad lūdzu Dievam vairot manī drosmi. Debesu Tēvs mani uz ASV aizsūtīja otrreiz. Darīju darbu, ko nekad neesmu vēlējusies darīt, daudzas lietas bija pirmo reizi. Tā bija neskaitāmas reizes kāpšana ārpus manas komforta zonas. Un tā bija visīpašākā Dieva iepazīšana un spēcīgākā Dieva klātbūtnes, žēlastības un mīlestības pieredze! Pieredzēju brīžus, kad elpa aizraujas un dvēsele gavilē. Tā bija daudzu brīžu virkne, kad “manā nespēkā Dievs varens parādās”.

Iesākoties šim gadam, Dievam lūdzu vairot produktivitāti manā dzīvē. Zinu un ticu, ka Debesu Tēvs vēlas bagātīgā mērā mūs svētīt. “Un pār tevi nāks visas šīs svētības, un tās tevī piepildīsies!” (5. Mozus 28:2.a) Ir tikai kāds nosacījums...

Pateicība Debesu Tēvam! Gads mūsu ģimenei un man ir bijis ļoti daudzkrāsains, stipri vairāk jau to priecīgo un gaišo krāsu! Aiz katras uzvaras, varēšanas, izdošanās, pieredzes, prieka ir slava un pateicība Dievam! Jau vairākus gadus mana lūgšana ir pieredzēt savā dzīvē varenus stāstus par Dieva spēku un kopā ar Viņu! Lai dzīve kopā ar Dievu ir varenākā liecība un lielākais kāpums, ko vēlas pieredzēt tie, kas Viņu vēl nepazīst!

Andris Treihlers:

Es novēlu katram “Adventes Vēstu” lasītājam tās Svētā Gara dāvanas, kuras Dievs

mums katram ir

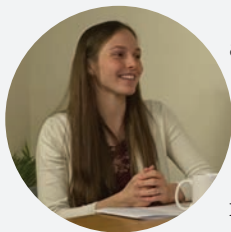
devis, lietot ikdienā arī 2022. gadā!

Tad, es ticu, mūsu draudzes un sabiedrība mums apkārt paliks garīgi un fiziski aktīvāka. Mums nevajag kautrēties – ko tad nu es –, bet vajag katram liecināt par mūsu Kungu tai vietā, kur esam. Ir taču pēdējais laiks!

Es novēlu būt arī mīlošākiem vienam pret otru un arī citādāk domājošiem. Dievs vēlas ienest mieru mūsu dzīvē. Novēlu katram apzināties, ka vienmēr, neskatoties, kas ar mums notiek un kā jūtamies, Dievs ir blakus. Dievs ir ar mums, un Viņš ir par mums. Dievs ir tuvāk, nekā tu domā. Kopā ar mūsu Kungu nekas nav neiespējams. “Mieru Es jums atstāju, Savu mieru Es jums dodu, ne kā pasaule jums dod, Es jums dodu. Jūsu sirdis, lai neizbīstas un neiztrūkstas.” (Jņ. 14:27)

Emīlija Trubeckaja:

Mana 2022. gada apņemšanās ir: “Raudzīties nopietni uz to, kā dzīvoju: nevis kā negudra, bet kā gudra; izmantot

laiku, jo šīs dienas ir ļaunas! (Ef. 5:15–16, dzimte mainīta)

Raudzīties nopietni; šīs dienas ir ļaunas. Vēlos vērot pasaules notikumus, saskatot tajos Jēzus otrās atnākšanas priekšvēstnešus – vīģes koka lapas un pumpurus (Mateja 24:32), un, to saskatot, censties pamosties un praktiski atsaukties Svētā Gara balsij ikdienā.

Kā dzīvoju. Centīšos izdzīvot patiesību. Fiziskajā jomā: turpināšu pētīt 8 veselības principus, kā tie

atklāti Elenas Vaitas rakstos, un mācīties, kā organisms funkcionē, jo “patiesība darīs jūs brīvus” (Jņ. 8:32) – izpratne par ēdienu kaitīgumu un ietekmi uz organismu palīdz atteikties no nevēlamā uzturā. “Veselība ir atkarīga no paklausības likumiem, to neizraisa nejaušība.” (Elena Vaita. “Kristus dziedinošā kalpošana”, 128. lpp.) Tādēļ centīšos turpināt iepazīt šos likumus.

Garīgajā jomā: centīšos ļaut Kungam katru dienu “pārbaudīt mani un izziņāt manu sirdi; izmeklēt mani un izdibināt skaidri manas domas, un lūkot, vai es neesmu uz ļauna ceļa, tad vadīt mani pa mūžības ceļu!” (Ps. 139:23–24) Praktiski tas nozīmē meklēt iespējas, kā palīdzēt, uzklaut, liecināt blakus esošajiem cilvēkiem un priecīgi pildīt Dieva

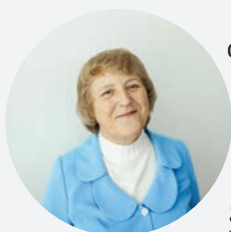
dotos ikdienas pienākumus.

Nevis kā negudra, bet kā gudra. “Gudrības sākums ir Tā Kunga bijāšana.” (Sal. pam. 9:10) Tāpēc arī turpmāk meklēšu, kā Kungs pamāca – kā varu vēl labāk Viņu būties.

Izmantot laiku. Ik dienas centīšos dzīvot pēc principa: papriekš (Mateja 6:33) lasīt Dzīvības Vārdu, lūgt un tikai pēc tam turpināt visus ikdienas sīkumus.

Mans vēlējums visiem Dieva bērniem – turpināt piedzīvot šo apsoliģumu: “Bet Tā Kunga žēlastība paliek mūžīgi mūžam dzīva tajos, kas Viņu bīstas, un Viņa taisnība uz bērnu bērniem tajos, kas Viņa derību sargā, neaizmirst Viņa baušļus un cenšas tos pildīt.” (Ps. 103:17–18)

Inta Priede:

Gadu mijā mēs domājam par jaunu sākumu. Varbūt – ko jaunu mēs varētu darīt. Bet gudrais mācītājs saka: “Kas ir jau

bijis, tas atkal būs, un, kas ir jau noticis, tas atkal notiks, jo nekā jauna nav zem saules.” (Sal. māc. 1:9)

Kā tad tā? Vai mēs nevaram radīt kaut ko jaunu? Jēdziena “jauns” izpēte parāda, ka tiešām mēs – cilvēki – neradām, mēs tikai saņemam un veidojam to, ko ir radījis Dievs. Un tādā ziņā sadarbībā ar Radītāju mēs arī piedalāmies sava jaunā sākuma veidošanā. Šī sadarbība ir skaista.

Dievs kā Radītājs rada visu, kas patiešām ir jauns – gan jaunu gadu, gan katru jaunu dienu. Komplektā Viņš vēl ik rītus dod “jaunu žēlastību” (Raudu dz. 3:23).

Cilvēks ir aicināts: “Pārvērtieties, atjaunodamies savā garā!” (skat. Rom. 12:2)

Mana Jaungada lūgšana ir: “Radi manī, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno manī pastāvīgu garu!” (Ps. 51:12)

Dieva atbilde ir: “Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu” (Ec. 36:26) un “kas paļaujas uz To Kungu, tie dabū jaunu spēku” (Jes. 40:31). “Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.” (2. Kor. 5:17) Lūk, to visu dara Dievs, viss ir sagādāts mūsu jaunajam sākumam.

Cilvēka daļa ir to saņemt un lietot: mums jāpārgērbjas – “jāatmet vecais cilvēks”, “jāatjaunojas savā sirdsprātā”, “jāapgērbj jaunais cilvēks” (Efez. 4:22–24) – un jāiztīra māja “Izmēziet veco raugu, lai esat jauna mīkla!” (1. Kor. 5:7)

Kaut gan katrs jauns gads mūs kā cilvēkus padara vecākus un miesīgi pakļauj novecošanās likumībai, kopā ar Radītāju un Pestītāju mēs ejam pretējā virzienā – uz atjaunošanos. Un, “lai gan mūsu ārīgais cilvēks sadilst, mūsu iekšējais *dienu no dienas* atjaunojas.” (2. Kor. 4:16; uzsvērums pievienots).

Tāpēc es vēlos jaunajā gadā dziedāt jaunu dziesmu Dieva godam, teikt jaunu pateicību. Jo to Viņš pats man jau ir devis: “Manā mutē Viņš lika jaunu dziesmu” (Ps. 40:4). Ar jaunu sirdi, jaunu garu un spēku es slavēju Dievu par jaunu sākumu.

Dainis Rudzītis:

“Nepalieciet nevienam neko parādā, kā vienīgi, ka jūs cits citu mīlat. Jo, kas otru mīl, tas ir piepildījis bauslību.” (Rom. 13:8)

Daudziem veselības vēlējumiem pievienoju vēl šo – lai jaunajā gadā izdodas atbrīvoties no parādiem, lai varam būt brīvi savos lēmumos! Lai sajūta, ka esam mīlestību parādā Jēzum un tuvākajam, iedvesmo! Lai tēriņi nepārsniedz ienākumus! Un, visbeidzot, lai arī jaunajā gadā izdodas piedzīvot svētību, aizdodot Dievam! “Kas iežēlojas par nabago, aizdod naudu Tam Kungam, un Tas viņam atmaksās par viņa labo darbu.” (Sal. pam. 19:17)

Novēlu piedzīvot svētību, aizdodot Dievam!

“Kas iežēlojas par nabago, aizdod naudu Tam Kungam, un Tas viņam atmaksās par viņa labo darbu.”

E. Kalnkalēja:

Iespējams, daži piekritīs manai domai, ka Jaunā gada apņemšanām nav sevišķas ilgtermiņa jēgas. Tās tik bieži tiek izdomātas, definētas, pierakstītas un pat līdzdalītas citiem, bet maz vai tikpat kā nemaz no tām tiek realizētas ilgāk par janvāri vai februāri. Tāpēc ierosinu pievērsties alternatīvam variantam – veic izmaiņas šodien! “Šodien, kad tu dzirdi šo vārdu...” Bībele runā par šādu principu – neatliec izvēles izdarīšanu uz rītdienu, jo, Pāvula Goijas vārdiem runājot, “rītdiena nekad nepienāk”. Izvēlies šodien un rīkojies saskaņā ar savu izvēli! Jā, rīt mums būs atkal jāpieliek kādas pūles un pat jāsavācā resursi izvēles realizēšanai, bet, ja tikai gaidīšu uz rītdienu, apņemšanās realizēšana var sākt kļūst par pastāv neizdošanās risks.

Kas varētu būt tās lietas, ko apņemt un realizēt jau šodien? Jau šorīt es varu nolemt pavadīt personīgo laiku ar Dievu; jau tūlīt, tikko izskan aicinājums, varu aizlūgt par kāda problēmu/ vajadzību, varu aizlūgt, neatliekot uz vēlāku laiku (jāatzīst, ka atliekot šis lūgums no prāta mēdz pazust, un vakarā tu pat vairs neatceries, ka saņēmi kādu lūgumu); jau šodien varu izmest/ nelietot kaitīgās vielas, kas grauj manu dzīvi un veselību; jau šodien varu aizvērt muti un neteikt nevienu sliktu vārdu; jau šodien es varu laist pār lūpām labus un stiprinošus vārdus; jau šodien varu izteikt pateicības Dievam; jau šodien varu izteikt pateicības līdzcilvēkiem; jau šodien varu izteikt atzinību par līdzcilvēku pūlēm,

darbu un kalpošanu; jau šodien varu pasniegt kādam palīdzīgu roku; jau šodien varu pasmaidīt katram pretimnācējam; jau šodien varu nodot sevi Kungam; jau šovakar varu laicīgi iet gulēt, lai pieceltos rīta svētbrīdī; jau šodien varu piezvanīt un patiesi painteresēties par līdzcilvēku dzīvi un vajadzībām; jau šodien varu būt pateicīga par visu, ko Kungs māca, rāda, atklāj un ļauj piedzīvot; jau šodien... Ko Tu vari darīt jau šodien?

**Ko Tu vari darīt jau šodien?
Izvēlies šodien un rīkojies
saskaņā ar savu izvēli!**

Laimonis Tomsons:

Dāvids Ps. 103:2 saka:

“Teici to Kungu,
mana dvēsele,
un neaizmirsti,
ko Viņš tev
labu darījis!”

Atkal viens gads
ir aizvadīts, un,
atskatoties atpakaļ,

tas šķiet vēl satraucošāks bijis par iepriekšējo.

Kāds būs šis? Viss notiekošais liek domāt, ka nekas labs mūs vairs negaida, bet gan – ka būs vēl sliktāk. Un es sev tādēļ jautāju, par ko tas viss, kas notiek pasaulē, liecina? Vai ne par to, ka esam pavisam tuvu finišam? Jēzus Mat. 24:33 sacīja: “Tā arīdzan jūs, kad visu to redzat, tad ziniet, ka Viņš ir tuvu priekš durvīm.” Vai par to nav jāpriecājas?!

Tad, kad daudziem “cilvēkiem sirds pamirs izbailēs, gaidot lietas, kas nāks pasaulē”, mums nav jānoskumst. Pirmkārt, Dievs ir nomodā par Saviem bērniem, par tiem, kas uzticas Viņam un paklausa. Viņš ir vadījis un rūpējies par mums pagājušajā gadā. Domāju, ka mēs katrs to varam apliecināt un ticam, ka tas notiks arī šajā gadā. Lai kādas vētras un pārbaudījumus nāktos piedzīvot, Dievs neatstās Savus

uzticīgos ļaudis. Viņš ir arī apsolījis nākt pēc Saviem atpestītiem, pēc tiem, kas Viņu gaidīs un gatavosies šim brīnišķīgajam notikumam. Jautājums ir tikai, cik nopietni to ņemam vērā? Kā gatavojamies uz to? Vai būšu gatavs, vai netikšu pārsteigts? Vai manā lukturī būs pietiekoši eļļas? Lūk, par ko jāsatraucas! E. Vaita raksta: “Katrai dvēselei vajadzētu nest šos smagos jautājumus: Vai mana sirds ir atjaunota? Vai mana dvēsele ir pārveidota? Vai mani grēki ticībā Kristum ir piedoti? Vai esmu piedzimis no jauna?” (“Manuscripts”, 17. sēj., 6.–23. lpp.)

Mums, dārgie, jāapzinās, ka, pirms žēlastības laiks noslēgsies, mazajā bēdu laikā ienaidnieks kā nekad agrāk cīnīsies par katru dvēseli, lai to pazudinātu. Pastāvēs tikai tie, kas pilnīgi būs ticībā nopamatoti uz Jēzu Kristu kā Klinti (Mat. 7:25). “Drīz Dieva ļaudis tiks pārbaudīti kvēlojošā bēdu ceplī, un liela daļa no tiem, kas tagad šķiet īsti un patiesi, izrādīsies parasts metāls.” (“Liecības draudzei”, 5. sēj., 136. lpp.) Tātad redzam, cik tas būs nopietni! Kādēļ būs tāda pārbaude? Es domāju, vai ne tādēļ, lai sagatavotu mūs Kristus godības atnākšanai? Apustulis Pēteris 2. Pēt. 3:10–12 raksta: “Bet tā Kunga

diena nāks kā zaglis, tanī debesis ar lielu troksni zudīs un pasaules pamati degdami izjuks, un zeme un viss, kas uz tās radīts. Kad nu viss tā iznīks, cik stipriem tad jums jābūt svētā dzīvē un dievbijībā, gaidot un pasteidzinot Dieva dienas atnākšanu [...]”

Atskatoties atpakaļ un raugoties uz priekšu, es jautāju sev, vai man ir tāda dzīve, kā to uzzīmējis ap. Pēteris, lai Kristus neatnāktu priekš manis kā zaglis, kad neesmu gatavs Viņu sagaidīt. Tādēļ es novēlu sev un katram lasītājam šajā gadā vairāk tiekties uz to, ļauties, lai Kungs mūs šķīsta, pārveido un sagatavo šim brīnišķīgajam notikumam – Viņa atnākšanai! Lai mēs stāstām, brīdinām pasauli, pasludinot 3 eņģeļu vēstis, lūdzam sirsnīgi par to! Lūdzam pēc Svētā Gara – vēlā lietus! Lai tiešām Kungs varētu atnākt drīz! Lai tās ir mūsu lielākās ilgas!

**Novēlu, lai Kungs mūs šķīsta,
pārveido un sagatavo šim
brīnišķīgajam notikumam –
Viņa atnākšanai!**

Oskars Šlakota:

Gadu mija ir īpašs laiks, kad šķiram vaļā jaunu lapaspusi savā dzīvē un gaidām ko labāku, ceram un izvīrām sev jaunas

apņemšanās un jaunus mērķus. Tas ir labi un vajadzīgi, jo esam radīti darbam, izaugsmei un piepildījumam gan sev, gan apkārtnē. Bet, ko plānot un gaidīt no jaunā gada, kā nospraust jaunas apņemšanās kopā ar Dievu? Esmu daudz par to domājis, vēlos īsi ar jums padalīties, tā teikt, atstāt jūs ar pāris domām šajā jautājumā.

Vispirms ir jāsaprot, ko tad vēlamies sasniegt, iegūt, attīstīt. Mēs neesam vieni savā dzīvē – ar mums ir Kungs, Kēniņš un Glābējs, kurš vēlas, lai mēs tiktu glābti, nodzīvojot pēc iespējas laimīgāku, svētīgāku un jēgpilnāku dzīvi. Tāpēc tagad lieku savus mērķus Dieva rokās, lūdzot pēc gudrības, atsaucoties uz Jēkaba

1:5. Grāmatā “Pravieši un kēniņi” ir lielisks citāts: “Svētā Gara spēkā Viņš [Dievs] nostiprina katru patiesu mērķi, ikvienu krietnu apņemšanos.” (291. lpp.)

Kad ir izkristalizējies virziens un konkrētāki mērķi, tad jau atliek ne mazāk atbildīgs uzdevums – tiekties pēc tiem. Cilvēka līdzdalība ir būtiska, man patīk, kā tas ir apkopots iepriekš minētajā grāmatas “Pravieši un kēniņi” lappusē: “Cilvēka piepūle bez dievišķa spēka ir bezvērtīga, bet arī dievišķā palīdzība bez cilvēka līdzdalības nedod vajadzīgo rezultātu. Lai izlietotu Dieva žēlastību, mums no savas puses jāveic sava daļa. Viņa žēlastība ir dota, lai ierosinātu mums gribēt un darīt, bet nekad kā mūsu pūļu atvītotāja.”

Novēlu mums visiem nākamo gadu iesākt un noslēgt kopā ar Dievu, lai varam nolikt Viņa rokās vislielākos mērķus, vēlmes un vajadzības, kopā ar Viņu iet uz uzvarām un likt Viņu par gaismu savā ceļā!

Arnis Karčevskis:

Mēs nevaram mainīt pagātni, bet varam sākt no jauna. No jauna piedot, no jauna mīlēt. No jauna dot, no jauna saņemt. Lai

Dievs dod mums šīs jaunās iespējas Viņu pagodināt un iepazīt vēl tuvāk, lai sirdis atvērtos pārmaiņām. Dieva žēlastības un Viņa svētībām bagātu jauno gadu!

Ieliksīm Dieva rokās vislielākos mērķus, vēlmes un vajadzības, kopā ar Viņu iesim uz uzvarām un liksim Viņu par gaismu savā ceļā!”

Maija Rūyte:

Šajā nopietnajā laikā jaunie plāni un jaunās ieceres ir noliktas “uz pauzes”. Mēs nezinām, ko nesīs rītdiena, tāpēc – ko

lai rakstu par saviem plāniem jaunajā gadā? Vien to, lai mani plāni būtu arī Dieva plāni manai dzīvei, lai spētu iet uz priekšu ticībā un pilnā pašāvēlībā. Kā rakstīts Rom. 4:20, 21: “Dieva apsolījumu viņš neuzņēma ar šaubām un neuzticību, bet, Dievam godu dodams, kļuva stiprs ticībā, pilnīgi pārliecināts, ka Dievs to, ko Viņš apsolījis, spēj arī darīt.”

Mana lūgšana ir, lai Dievs palīdz pareizi saplānot laiku un līdzekļus, lai varu biežāk apciemot savu mīļo māmiņu, kura nenogurstoši lūdz par bērniem un mazbērniem. Lūdz Debesu Tēvam palīdzēt

iemācīties labāk apieties ar jaunajām tehnoloģijām, lai varētu kalpot bērniem Piedzīvojumu meklētājos. Lai manas lūgšanas būtu kā pateicības dziesma Dievam par vadību, apsardzību un prieku, mieru sirdī.

Jaunajā gadā ilgojos iet soli soli ar savu dvēseles Draugu. Dievs, māci man vairāk slavēt Tevi un pateikties par Taviem brīnišķīgajiem darbiem manā dzīvē! “Teici To Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis!” (Ps. 103:2)

Jaunajā gadā ilgojos iet soli soli ar savu dvēseles Draugu. Dievs, māci man vairāk slavēt Tevi un pateikties par Taviem darbiem manā dzīvē!

Ēriks Galenieks:

Sakāmvārds saka: “Vakardiena ir atmiņa, šodiena ir dāvana, rītdiena ir cerība.” Katras beigas ir tikai jauns

sākums. Šajā jaunā gada gaidīšanas laikā, manuprāt, mums jābūt īpaši pateicīgiem par žēlastību, kas atgādinās mums par to, kas mēs neesam, lai saņemtu Dieva laipnību tajā, kas mēs varam būt. Jā, žēlastība mūs novedīs līdz galam, kamēr vien tā turēs mūsu priekšā jaunu sākumu un jaunu sākumu solījumu.

Es lūdzu, lai mūsu mūžīgā drauga Kristus Jēzus bezgalīgā mīlestība sniedz jums un jūsu ģimenēm savu prieku, mieru un veselības svētības. Laimīgu 2022. gadu!

Astrīda Negriba:

Mana pēdējo
gadu lielākā
svētība ir darbs
SDA Draudžu
savienības
grāmatu centrā
“Patmos” Rīgā,
Baznīcas ielā 12a.

Satiekot uzticīgos Dieva bērnus, rodas vēlme pašai ko vairāk darīt Dieva darbā. Jau esmu ievērojusi tos aptuvenos mēneša datumus, kad pēc pensijas saņemšanas kādi pircēji ir klāt, lai iegādātos grāmatas misijai, piedāvājot tās uz ielām, atstājot autoostās u. tml. Šī nopietnā laika dēļ grāmatu evaņģelizācija ir jūtami aktivizējusies. Ak, uzticīgie grāmatu misionāri! Lai Dievs svētī šo “dārgo sēklu”!

Interesantas ir bijušas tās dienas, kad kāds man līdzdala savu ticības piedzīvojumu. Piemēram, kādai māšai, ienākot draudzē, vīrs bijis stipri neapmierināts par viņas izvēli. Bet pagājis laiks, un nu jau viņš ar savu automašīnu ļoti labprāt aizvedot sieviņu līdz draudzes durvīm un atzīstot, ka ir ļoti apmierināts ar izmaiņām sieviņas raksturā. Atliek vien lūgt, lai arī vīrs kādu dienu spētu ieiet pa draudzes durvīm un tikt laipni uzņemts brāļu un māsu sadraudzībā!

Domāju, ka daudz karstākām jāklūst manām lūgšanām par draudzes misiju un savu raksturu!!!

**Atkal un atkal Kungs ir
sniedzis pamācības,
ka mūsu ļaudīm savas
ģimenes jāizved no pilsētām
laukos. Droši zinu to, ka tas ir
Dieva plāns.**

Deivis Cirvelis:

Viens no
maniem
nepiepildītiem
sapņiem ir
nodarboties ar
zemkopību.
Jāsaka, ka
aizvadītajā gadā

daudz laika tika pavadīts mājās, iekšstelpās un mazkustībā. Tas man lika vēl vairāk pārdomāt un ilgoties pēc šī nepiepildītā sapņa – audzēt pārtiku, kas ir laba miesai un garam.

Pārāk bieži mēs ar sieviņu novērojam, ka ikdienas pārtikas iegādei nevaram atrast kvalitatīvu, svaigu, ķīmiski neapstrādātu, (bet gan) bioloģiski audzētu, uzticamu produkciju. Ja to atrodam, tad tas ilgtermiņā nav mums pa kabatai.

Bet cik brīnīšķīgi ir tas, ka Dievs pārtikas ieguves procesu ir radījis tik vienkāršu un pieejamu ikvienam no mums! Viņš ir radījis sēklas, kuras apbrīnojamā veidā var dot ideāli piemērotu pārtiku, pie tam “desmitkārtīgi un simtkārtīgi”, kā arī papildu sēklas nākamajai sēšanai. Protams, tam visam ir vajadzīgs gribasspēks, zināšanas, ir jāpieliek darba roka, bet, manuprāt, tas ir vieglākais.

Tāpēc Dieva žēlastībā ceru un nopietni plānoju attīstīt šo sapni jau šajā gadā. Nezinu, cik labi izdosies, bet droši zinu to, ka tas ir Dieva plāns.

“Kungs vēlas, lai Viņa ļaudis dotos uz laukiem, kur iespējams apstrādāt zemi un pašiem izaudzēt augļus un dārzeņus un kur viņu bērni var nonākt tiešā saskarē ar Dieva darbiem dabā. [...] Atkal un atkal Kungs ir sniedzis pamācības, ka mūsu ļaudīm savas ģimenes jāizved no pilsētām laukos, kur tie paši sevi varētu nodrošināt ar pārtiku, jo nākotnē pirkšanas un pārdošanas problēma būs ļoti nopietna lieta. Mums jau tagad vajadzētu ņemt vērā atkārtoti sniegto pamācību [...]” (Elena Vaita. “Pēdējo dienu notikumi”)

Liene Cirvele:

Es neesmu tas
cilvēks, kurš
katra gada
nogalē plāno
uzsākt ko jaunu
nākamajā
gadā, it īpaši
jau tagad, kad

ilgtermiņa plānošana ir diezgan neparedzama. Bet, ņemot vērā to, ka mūsu – mans un Deivja – “jaunums” šajā gadā bija iemītināšanās mūsu pirmajā kopīgajā dzīvesvietā Aizkrauklē, tad noteikti vēlos, lai jaunajā gadā mūsu klātesamība šeit, kur pagaidām mums ir maz pazīstamo, būtu pilsētas iedzīvotājiem par svētību.

Aizvadītajos mēnešos Dievs mūs caur rīta svētbrīžiem ir uzrunājis sākt nodarboties ar grāmatu evaņģelizāciju. Šos Dieva pamudinājumus esam saskatījuši, lasot E. Vaitas grāmatu “Vēstis jaunatnei”: “Kungs aicina mūsu jauniešus strādāt par kolportieriem un evaņģelistiem, lai ietu no mājas uz māju vietās, kur patiesība vēl nav dzirdēta.”

Kaut mēs katrs vairāk apzinātos, cik daudz garīgi izslāpušu cilvēku ir mums apkārt, it īpaši jau tagad! Šī ir vismaz tā viena lieta, ko mēs vēlamies uzsākt jaunajā gadā, jo šobrīd tas ir tikai idejas līmenī, bet Dievs par to atgādina atkal un atkal.

**Kungs aicina mūs strādāt
par kolportieriem un
evaņģelistiem, lai ietu no
mājas uz māju vietās, kur
patiesība vēl nav dzirdēta.**

**Kaut mēs katrs vairāk
apzinātos, cik daudz garīgi
izslāpušu cilvēku ir mums
apkārt, it īpaši jau tagad!**

BĪBELE UN EBREJU PASAULES UZSKATS

4. DAĻA

Ēriks Galenieks,
Endrūsa Universitāte

Forma vai saturs

Kad pievēršam uzmanību kādai lietai, vai nu tā būtu kāda celtnē, cilvēks, vai vienkārši kāds priekšmets, mēs nevilus savā zemapziņā veidojam attiecīgā objekta attēlu, kas nedaudz līdzinās fotogrāfijai. Kad iztēlē mēģinām reproducēt redzēto, cenšamies to analizēt vai mēģinām aprakstīt ar vārdu palīdzību kādai personai, mēs nevilus veidojam attiecīgās lietas tēlu tā, lai mūsu sarunbiedrs vai klausītājs to uztvertu tik precīzi, cik vien iespējams. Tas ir tieši tas, ko darīja grieķi.

No otras puses, ebrejus neinteresēja lietu vai personu “fotogrāfiskais” izskats. Visā Vecajā Derībā nevaram atrast pat vienu objektīvu “fotogrāfiskas” formas aprakstu. Ebreji savus iespaidus par to, ko viņi redz, sniedz ļoti lakoniski.

Tā, piemēram, Noas šķirsts ir detalizēti aprakstīts 1. Mozus 6:14–16. Šis teksts pārsteidz ar to, ka aprakstīts ir nevis šķirsta izskats, bet gan tā uzbūve. Tas ir tāpēc, ka semītus neinteresēja, kā šķirsts izskatījās, bet gan tas, kā tas tika būvēts un izgatavots. Bībelē Noas šķirsts ir minēts diezgan bieži, bet tā izskats nekur nav aprakstīts pat ar vienu vārdu; līdz ar to mums nav iespējams izveidot fotogrāfisku šķirsta attēlu. Tomēr, ņemot vērā ēkas specifiskācija, tā apraksts ir dabisks un konsekvents.

Tas pats attiecas uz svētnīcu tuksnēsī. Mēs zinām, ka Dievs parādīja Mozum svētnīcas modeli (2. Mozus 25:8), tomēr tās ārējais izskats nekur nav aprakstīts. Bet, kas attiecas uz svētnīcas celšanu, tad šeit mēs atrodam vissistematizētāko un visdetalizētāko informāciju.

Tieši tas pats notiek arī ar Salamana tempļa un pils celtniecību Jeruzalemē. Šeit, tāpat kā iepriekš minētajos gadījumos, Bībele satur

detalizētu aprakstu par būvniecības procesu (1. Kēn. 6:7), bet ignorē slavenā tempļa un tā iekārtojuma faktisko izskatu.

Rakstu klusēšana attiecībā uz slaveno celtni un to interjera izskatu ir izskaidrojama šādi: kad izraēlietis ierauga celtni, viņa apziņu uzreiz pārņem doma par to, kā tā tika uzcelta. Tas ir līdzīgi kā mājsaimniecei, kura nav apmierināta tikai ar kūkas garšu, jo viņu interesē kaut kas vairāk, proti, kādas ir tās sastāvdaļas un kā tā tikusi pagatavota. Tādējādi celtnē nav tikai skaista, harmoniska dažādu elementu vienotība, kur arhitektūras stils un kontūru skaistums nes acīm prieku, bet gan kaut kas dinamisks un dzīvs, cilvēka darba sasniegums.

Ja runa ir par cilvēka ārējo izskatu, tad grieķi to parasti cenšas attēlot, cik nu burtiski vai fotogrāfiski tas iespējams – no galvas līdz kājām. Bet tas nav tā, ja runa ir par ebreju pasaules uzskatu. Ebrejs vispirms pievērš uzmanību cilvēka rakstura īpašībām, viņa sirdij, domām, darbiem. Kad viņš dalās ar saviem iespaidiem par kādu konkrētu personu, mēs nekur nevaram atrast detalizētu aprakstu par to, kā minētais cilvēks īsti izskatījās. Bībelē varam atrast tikai īsas, lakoniskas frāzes attiecībā uz kāda cilvēka ārējo izskatu. Ārējā skaistuma standarts nekur netiek ne aprakstīts, ne minēts, tā ka mēs nevaram spriest par ebreju skaistuma ideālu. Jā, mums ir dots vispārīgs uzmetums jeb skice par attiecīgo personu, bet nekad netiek ziņots, kā viņš vai viņa izskatījās. Bībelē atrodam tikai ļoti īsas, dažu vārdu frāzes, kas ziņo, vai cilvēks bija izskatīgs un kas viņā bija pievilcīgs. Tā, piemēram, lasām: “Bet Jāzeps bija skaists augumā un glīts izskatā.” (1. Mozus 39:6) Par Saulu ir sacīts, ka viņš bija “skaists jauneklis, un

visā Israēlā nebija neviena vīra, kas būtu bijis labāka izskata nekā viņš; veselu galvas tiesu viņš bija lielāks nekā visi citi tautā” (1. Sam 9:2). Par Isaja dēlu Dāvidu teikts, ka viņš ir “gudrs vārdos un skaists augumā, un Tas Kungs ir ar viņu” (1. Sam 16:18). Ābrahāms sacīja Sārai: “[...] tu esi ļoti skaista sieva” (1. Mozus 12:11). Kad Dāvids pastaigājās pa ķēniņa nama jumtu, viņš ieraudzīja kādu sievieti mazgājamies, “ši sieva bija neparasti skaista izskata” (2. Sam 11:2). Par Esteri ir sacīts, ka “meitene bija daļa auguma un skaista izskata” (Est. 2:7). Vēl viens lakonisks apraksts liecina: “Leas acis bija blāvas, bez spožuma, bet Rahēle bija skaista augumā un sejā.” (1. Mozus 29:17) Tas ir viss. Ārējais izskats tiek ieskicēts tikai ar pāris vārdiem, turpreti cilvēka rakstura aprakstam tiek veltīti veseli paragrāfi.

Ebreju pasaules uzskats ir dinamisks. Grieķu – statisks.

Ebreju bloku loģika & grieķu soļu loģika

Tā saucamā bloku loģika ir vēl viens svarīgs ebreju pasaules uzskata elements. Grieķu loģika, kas lielā mērā ir ietekmējusi gandrīz visu Rietumu pasauli, krasi atšķiras no tā, kā semīti redz un interpretē dažādus notikumus. Grieķiem ir raksturīga soļu loģika, proti, solis seko solim; to dēvē arī par pakāpju loģiku, kas sevī ietver veselu argumentācijas procesu no pieņēmuma līdz secinājumam. Katrs solis te ir cieši saistīts ar nākamo gluži kā ķēdes posmi; visi argumenti ir racionāli, saskaņoti un loģiski noformulēti. Bet gala secinājums parasti aprobežojas tikai ar vienu pamatslēdzienu – cilvēka realitātes uztveri.

Turpretim ebreji operēja ar bloku loģiku, kas ir pilnīgi atšķirīga no grieķu soļu loģikas. Kāda ir bloku

loģikas būtība? Bloku loģika satur jēdzienus, kas tiek izteikti neatkarīgās vienībās jeb domu blokos. Šie bloki ne vienmēr savstarpēji harmonēja, veidojot kādu skaistu racionālu vai harmonisku modeli, it īpaši, ja viens bloks pārstāvēja cilvēka perspektīvu attiecībā uz kādu notikumu, bet otrs – dievišķo. Šāds domāšanas veids radīja paradoksu, antinomiju vai šķietamas pretrunas, jo viens bloks radīja spriedzi – bieži vien neloģiskuma dēļ – pret otru. Citiem vārdiem, bloku loģikas domāšanas veidam ir raksturīga dialektikas polaritāte.

Rietumniekiem, kuru domu modeļi atrodas grieķu un romiešu pasaules ietekmē un kuriem svešs ir ebreju uztveres un domāšanas veids, ir it sevišķi grūti izprast un pieņemt Bībeles bloku loģiku, jo viņi gandrīz visur saskata pretrunas. Atverot Bībeli, mums ir jāpiedzīvo sava veida “intelektuāla atgriešanās” jeb konversija, lai pareizi spētu izprast ebreju jeb austrumu pasaules domu gaitu.

Dialektikas polaritāte

Grieķi saka: “Vai nu..., vai...”, turpretī ebreji saka: “Un..., un...!” Kā piemēru varam minēt tēzi: “Dievs ir mīlestība.” Antitēze: “Dievs ir uguns iznīcinošs.” Grieķi šajā gadījumā sacītu, ka Dievs ir vai nu mīlestība, vai uguns, tas ir, viens no diviem, jo tie ir divi nesavienojami jēdzieni. Rietumnieku prātā šīs divas frāzes veido spriedzi. No vienas puses, mums ir divas realitātes. Abas realitātes ir kā divi pilāri. No otras puses, mums nevar būt pusrealitātes. Mēs nevaram būt apmierināti ar puspatiesību. Nakts (tumsa) un diena (gaisma) – tā ir viena pilna realitāte. Patiesība ir kaut kas daudz vairāk, nekā mēs spējam saprast un izskaidrot ar savu prātu. Starp citu, loģika un realitāte nav viens un tas pats. Loģiskā konsekvence ne vienmēr nozīmē patiesību.

Pievērsīsim uzmanību dažiem bloku loģikas piemēriem, kas atrodami Svētajos Rakstos. 2. Mozus grāmatā sacīts, ka faraons nocietināja savu sirdi, un tajā pašā grāmatā ir teikts, ka Dievs nocietināja faraona sirdi (2. Mozus 8:15; 9:12). 2. Mozus grāmata satur 10 tekstus, kas saka, ka Dievs nocietināja faraona sirdi (2. Mozus 4:21; 7:3; 9:12; 10:1, 20, 27;

11:10; 14:4, 8, 17), un 10 teksti saka, ka faraons pats to nocietināja (2. Mozus 7:13, 14, 22; 8:15, 19, 32; 9:7, 34, 35; 13:15). Pirmajā gadījumā faraons ir parādīts no Dieva perspektīvas, proti, Dievs to pielāva, otrajā – no cilvēcīgā aspekta. Ebrejam šeit nav nekādu pretrunu. Viena realitāte parādīta no diviem leņķiem.

Pravieši māca, ka Dievs ir gan “dusmīgs”, gan “žēlsirdīgs” (Jes. 45:7; Hab.3:2). Jaunajā Derībā Jēzus minēts kā “Dieva Jērs” un “Lauva no Jūdas cilts” (Jāņa 1:29, 36; Atklāsmes 5:5). Elle ir aprakstīta kā “melnākā tumsa” un kā “ugunīgs ezers” (Jūdas 13; Atklāsmes 19:20). Runājot par pestīšanu, Jēzus teica: “Katrs, ko Tēvs Man dod, nāk pie Manis, un, kas nāk pie Manis, to Es tiešām neatstumu” un “Neviens nevar nākt pie Manis, ja viņu nevelk Tēvs, kas Mani sūtījis [...]” (Jāņa 6:37, 44). Un atkal: “Kas savu dzīvību manto, tas to zaudēs, bet, kas savu dzīvību zaudē Manis dēļ, tas to iemantos.” (Mat.10:39) Pāvils apgalvo: “Kad tu esi vājš, tad tu esi stiprs.” (2. Kor. 12:10) “Jo katrs, kas pats paaugstinās, taps pazemots, bet, kas pats pazemojas, taps paaugstināts.” (Lk. 14:11) “Jēkabu es mīlēju, un Ēsavu es ienīdu.” (Rom. 9:13; Mal. 1:3)

Dažas bloku loģikas formas var radīt iespaidu, ka dievišķā suverenitāte un cilvēka reakcija nav savienojamas. Tomēr ebreji, īstenojot Dieva nodomus, nejūt nekādas savas brīvības ierobežojumus. Rūpīgāk lasot Bībeles tekstu, bieži var novērot, ka Bībele vienu bloku aplūko no dievišķās perspektīvas, otru – no cilvēcīgās. Tas pats attiecas uz predestināciju un cilvēka brīvas gribas tēmām. Rezumējot teikto, ebreju prāts varēja tikt galā ar šo paradoksālo valodas dinamisko spriedzi, pārliecināts, ka viss ir Dieva rokās, izņemot bailes no Debesīm. Dievišķā suverenitāte un cilvēka atbildība nebija kaut kas nesavienojams.

Ebrejs zināja, ka viņš nezina visas atbildes. Viņa vieta bija zem saules (Sal. māc. 8:17), tāpēc viņa vārdu bija maz (5:2). Viņš atteicās pārmērīgi sistematizēt vai mākslīgi saskaņot Dieva patiesības vai Visuma mīklas. Viņš saprata, ka neviens nevar iztaisnot to, ko Dievs ir padarījis griezu (7:13). Tāpēc

visām lietām nebija jābūt pilnīgi racionālām. Ebreju prāts bija gatavs pieņemt patiesības, kuras māca abās paradoksa pusēs; tas atzina, ka noslēpumi un šķietamās pretrunas bieži vien ir dievišķīguma pazīmes. Īsi sakot, ebreji saprata, cik gudri ir iemācīties uzticēties lietām, kuras viņi nevarēja pilnībā izskaidrot.

Mums piemīt dabiska tendence uzspiest Bībelei visracionālākās un vissistematizētākās domu kategorijas. Tikmēr Bībelei ir tendence noraidīt visrūpīgāk izstrādātās diagrammas un visloģiskākās shematizācijas mēģinājumus. Ne Dievu, ne viņa Vārdu nevar ievietot ne loģiskās analīzes konteinerā, ne zinātniskā sekulārisma sfērā. Gan Dievam, gan viņa Vārdam piemīt suverēna neatkarība, kas izaicina racionālu, cilvēcisku skaidrojumu.

Nobeigumā jāsaka, ka Bībeles laika semīti nerunāja vienkārši par patiesību, viņi dzīvoja patiesībā. Patiesība ir nešķirama no praktiskās dzīves realitātēm. Ebrejam rīcība vienmēr bija svarīgāka par ticības mutisku apliecību. Viņu netraucēja valoda, kas no cilvēciskā viedokļa šķita nepilnīga un pat pretrunīga. Viņš arī nejūtās spiests harmonizēt to, kas šķita nesavienojams. Viņš uzskatīja, ka Dievs, galu galā, ir lielāks par jebkuru cilvēka mēģinājumu sistematizēt patiesību. Staigāšana patiesībā (2. Jāņa 4) un dzīvošana saskaņā ar patiesības mācību (1. Jāņa 1:6) bija augstāka prioritāte nekā patiesības racionāla analīze.

Slavenā Bībeles pētnieka rabīna Džozefa Soloveitčika vārdiem sakot: “Mēs [ebreji] esam praktiski. Mēs esam vairāk ieinteresēti atklāt, ko Dievs vēlas, lai cilvēks dara, nevis aprakstīt Dieva būtību [...]. Kā skolotājs es nekad nemēģinu atrisināt jautājumus, jo lielākā daļa jautājumu ir neatrisināmi. Jūdaisms nekad nebaidās no pretrunām [...], tas atzīst, ka abu pilnīga samierināšana ir iespējama tikai Dievā. Viņš ir pretstatu sakritība.”*

(Turpinājums februāra numurā.)

* Marvin R. Wilson, *Our Father Abraham: Jewish Roots of the Christian Faith* (Grand Rapids, MI: William B. Eerdmans Publishing Company, 2021), 156.

JAUNA DZIESMA

Dziesmas "Eju stiprā ticībā" (no angļu valodas "He will hold me fast") mūzikas un vārdu autors ir Mets Merkers (*Matt Merker*). Dziesma tapusi 2013. gadā. Tas bija laiks, kad komponists piedzīvoja šaubas par savu ticību un Dieva lielo žēlastību. Tomēr dziesmā autors vēlēties tērt cerību un atgādināt, ka pāri visam stāv Dievs, kas ikvienu dzīves un ticības ceļā vedīs līdz galam.

Pateicoties satura dziļumam un mūzikas skanīgumam, dziesma tika

iekļauta arī dziesmu grāmatā, kura šobrīd tiek veidota kopdziedāšanai Latvijas Septītās dienas adventistu draudzēs. Vārdus latviešu valodā atdzejojusi Vizma Driķe. Dziesmas ieskaņojums jau ir pieejams YouTube kanālā *SDA dziesmas* (<https://youtu.be/Zipw2Yux4Lo>).

Ticībā raugāties uz dienu, kad šo dziesmu varēsīm dziedāt visi kopā!

Jana Janišauska, LDS Mūzikas kalpošanas nodaļa

A A/C# D E(sus4) A

1. E - ju stip - rā ti - cī - bā, Jē - zus ma - ni tur.
 2. Iz - glābt kat - ru cil - vē - ku Vē - las mū - su Kungs,
 3. E - ju stip - rā ti - cī - bā, Nu es es - mu brīvs -

5 A/C# D E(sus4) A

Vi - ņa ro - kās spē - cī - gās Ce - lā ne - pa - gurt.
 It kā lie - lu dār - gu - mu Viņš to stip - ri tur.
 Jē - zū ma - na ce - rī - ba, Vi - ņa es - mu dzīvs.

9 F#m E/G# A D C# F#m

Sa - viem spē - kiem ne - spē - ju Ta - ku ne - dro - šu
 Lai ne - vie - na dvē - se - le Bo - jā ne - aiz - iet,
 Ceļš uz jau - ko mū - ži - bu Ar - vien gai - šāks spīd,

13 E/G# A D E A

Caur - ri ze - mes tum - sai iet, Mī - les - tī - ba dziedst...
 Viņš ir nā - cis pa - lī - dzēt Šau - ro ce - ļu iet.
 E - ju stip - rā ti - cī - bā Jē - zu ie - pa - zīt.

17 D E F#m E/G# A

Jē - zus ma - ni ved, Sa - vās ro - kās tur,

21 Bm7 A/C# D E A

Vi - ņa mī - les - tī - bā es Stip-rāks pa - lie - ku.

Antra Roze

Lai Tēv patik manas mutes valoda

Iesākot jauno gadu, ir svarīgi pievērst uzmanību lielām lietām, tāpēc pārrunāsim lielo sākumburtu lietojumu!

Ar LIELO vai mazo?

Par lielo sākumburtu lietojumu varētu runāt visai daudz. Lai no šīs informācijas būtu kāds praktisks labums, aplūkosim lielo sākumburtu lietojumu mūsu draudzei aktuālos nosaukumos.

Ar lielo sākumburtu raksta **pirmo vārdu** dažādu organizāciju un iestāžu nosaukumos, piem., *Septītās dienas adventistu draudze, Ceļa meklētāju klubs*. Ja šāda veida nosaukumu papildina tā saucamais simboliskais nosaukums, to liek pēdīnās un arī raksta ar lielo sākumburtu, piem., *Septītās dienas adventistu draudze "Cerība", Ceļa meklētāju klubs "Gulbji", Kristīgā sākumskola "Ceļš"*.

Organizāciju nosaukumos, kuri **sastāv no vairāk nekā diviem vārdiem un kuros pirmais vārds ir**

īpašvārds, ar lielo sākumburtu raksta arī pirmo vārdu **aiz** šī īpašvārda, piem., *Rīgas Tehniskā universitāte*.

Taču šis princips nav piemērojams visos gadījumos. Piemēram, nosaukumā *Rīgas vēstures un kuģniecības muzejs* pirmais vārds aiz īpašvārda nav jāraksta ar lielo sākumburtu, jo Rīgas vēstures un kuģniecības muzejs nav vien vēstures un kuģniecības muzejs, kurš atrodas Rīgā, bet gan muzejs, kurā eksponēti ar *Rīgas vēsturi un kuģniecību* saistīti eksponāti.

Tieši šis lielo burtu lietojuma princips ievērots mūsu draudzes organizācijas nosaukumā *Latvijas draudžu savienība*, jo tā nav vien draudžu savienība, kura atrodas Latvijā, bet gan savienība, kurā ietilpst visas Latvijas adventistu draudzes, tāpēc šajā gadījumā ar lielo sākumburtu rakstāms vienīgi vārds "Latvijas". Tieši tāpat *Baltijas konferences* nav vien konferences, kura atrodas Baltijā, bet ūnija, kurā ietilpst visas Baltijas draudžu

konferences (savienības), tāpēc ar lielo sākumburtu rakstāms vienīgi pirmais vārds – "Baltijas".

Daudzpakāpju nosaukumos ar lielo sākumburtu raksta katras struktūrvienības nosaukuma ievadītājburtu. Mūsu draudzes organizācijas nosaukumā tas būtu: *Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienība*.

Visi pilnnozīmes vārdi ar lielo burtu jāraksta augstāko mācību iestāžu nosaukumos, kuros pirmais vārds ir īpašvārds, piem., *Latvijas Universitāte, Endrūsa Universitāte*.

Tā kā par lielo sākumburtu lietojumu sakāmas vēl vairākas svarīgas lietas, turpināsim aplūkot šo jautājumu arī nākamajā "Adventes Vēstu" numurā. Uz tikšanos!

Ja vēlaties, lai šajā padomu stūrītī tiktu sniegtas atbildes uz kādiem jums aktuāliem jautājumiem, rakstiet uz e-pastu adventesvestis@inbox.lv, un mēs centīsimies palīdzēt!

SIRDSAPZIŅA, BRĪVAS IZVĒLES TIESĪBAS UN RAKSTU INTERPRETĀCIJAS

Rezumējot SDA vispasaules draudzes oficiālo nostāju “modernās kaites” jautājumā, tas atstāts katra draudzes locekļa brīvai izvēlei. Ja tā ir brīva izvēle, tad tai tādai būtu arī jāpaliek – brīvai, balstītai uz katra individuālā draudzes locekļa sirdsapziņas.

Diemžēl realitātē mēs neprotam cienīt otra sirdsapziņu un atstāt visu katra brīvai izvēlei. Nemanot daudzu sirdsapziņa tiek iespaidota, pat citējot Dieva Vārdu jeb Svētos Rakstus sava viedokļa un spiediena pareizības pamatojumam. Tāpēc radās vēlme uzrunāt vairākus cilvēkus – Dieva Vārda kalpus un praktiķus –, uzdodot viņiem jautājumus par biežāk citētajām Rakstu vietām. Viens no uzrunātajiem atteica personisku iemeslu dēļ, viens uzskatīja, ka nevajag šo tēmu vispār kustināt. Bet pieci piekrita dalīties savās atziņās. Tā kā tēma ir jau pietiekami “sakustināta” pēdējos divos Latvijas adventistu draudzes oficiālā žurnāla “Adventes Vēstis” numuros, saskatīju par lietderīgu piedāvāt žurnāla redaktorei noslēgt rakstu sēriju ar Bībeles rakstvietu skaidrojumu. Varbūt tas līdzēs mums katram pieturēties pie Vispasaules draudzes nostājas, kas neaizskar katra draudzes locekļa sirdsapziņu un ļauj katram izdarīt brīvu izvēli.

1) Jesajas 26:3–4 “Kam stipra ticība, tam Tu dod mieru, tiešām mieru, jo viņš paļaujas uz Tevi! Paļaujieties uz To Kungu vienumēr, jo Dievs Tas Kungs jums ir mūžīga klints!”

Vieni savu pārliecību uzticēties tikai Dievam cieši pamato ar šo Rakstu vietu. Otri apgalvo, ka lēmuma pieņemšana jautājumā par pēdējo lielo kaiti un valdību piedāvātās pretvīrus ievadīšanu savā organismā vispār nav saistīta ar ticību Dievam. Ko Tu teiktu abu grupu pārstāvjiem?

Ēriks Galenieks, Endrūsa Universitātes profesors, teoloģijas doktors, mācītājs:

Dievs ir vienīgais dziednieks, patiesais Ārsts, kas var dziedināt visas mūsu slimības (5. Moz. 7:15; 28:60; Ps. 103:3; Lk. 4:40; 6:18; 7:21). 2. Mozus grāmatā 15:26 Dievs apsoli, ka neviena slimība (vai sērga), ko Viņš sūtīja uz Ēģipti, neattieksies uz israēliešiem, ja viņi ievēros Dieva pavēles. Viņš aizsargās Savu tautu arī septiņu pēdējo sērgu laikā, tāpat kā Viņš aizsargāja Israēlu no Ēģiptes sērgām (skat. Atkl. 16. nodaļu). Nav tādas slimības, ko Viņš nevarētu izdziedināt. Viņš ir dzīvības avots un devējs Saviem bērniem; Viņš dod dzīvības pārpilnību (Jņ. 11:25; 14:6). Zinātniskā un tradicionālā medicīna var būt noderīga. Taču tikai Debesu Kungs var garantēt, ka Viņš saglabās un atjaunos veselību, kad Viņš to vēlēšies. Dievs radīja cilvēkus pēc Sava tēla (1. Moz. 1:27) kā saprātīgas būtnes, lai tie izmantotu prātu, lai spriestu, iegūtu zināšanas un atpazītu, kas ir pareizi, labi un izdevīgi. Cilvēkiem jālieto veselais saprāts, lai risinātu dzīves problēmas. Mēs esam racionālas būtnes, un mūsu Radītājs mums ir devis spēju domāt un zināt, kas vislabāk noder mūsu veselībai. Mūsu Kungs vēlas, lai mēs rūpētos par savu ķermeni un dzīvotu atbildīgu dzīvi, jo mēs esam atbildīgi Viņa priekšā. Pāvils skaidri saka: “Vai jūs nezināt, ka jūsu ķermeņi ir Svētā Gara templi, kas ir jūsu un ko jūs esat saņēmuši no Dieva? Jūs neesat savi, jūs esat pirkti par dārgu cenu. Tāpēc godāji Dievu ar savām miesām.” (1. Kor. 6:19, 20, LJ; sal. 1. Kor. 3:16, 17; 2. Kor. 5:10).

Mūsu garīgā veselība ir cieši saistīta ar mūsu fizisko, garīgo, emocionālo un sociālo labklājību. Ne Dievam, bet mums vienmēr ir nepieciešams “tā saka Tas Kungs”, lai zinātu, ko darīt vai nedarīt, jo Viņš

var parādīt un mēs varam redzēt daudzu mūsu lēmumu un darbību priekšrocības vai trūkumus. Tomēr visam, ko darām, jābalstās uz Bībeles principiem.

2) 1. Korintiešiem 8:11–12 “Tavas atziņas dēļ pazūd tas, kas vājš ticībā, brālis, par kuru Kristus ir miris. Bet, ja jūs tā pret brāļiem apgrēkojaties un ievainojat viņu sirdsapziņu, tad jūs grēkojat arī pret Kristu.”

Vai šī Rakstu vieta pasaka, ka lēmums nepieņemt vakcīnu, ja tas ir par piedauzību manam brālim, ir grēks pret Kristu?

Andrejs Āriņš, SDA LDS prezidenta vietnieks, Mācītāju nodaļas vadītājs, iesvētīts mācītājs:

Šajā Rakstu vietā Pāvils runā par brīvības kļūdaino izpratni. “Zinošais” elku templi savā izpratnē aizskar ticībā vājā jūtas un pavedina vājo, un tādā veidā grēko pret Kristu. Ar “paklupšanu” tiek domāts tas, ka vājais brālis ne tikai izjūt vainas apziņu (7. p.), bet arī krīt grēkā (13. p.), nonākot kompromisā ar pagānu elkdievību. Te konteksts neļauj elku upurus salīdzināt ar vakcināciju. Elku upuri saistās ar elku godināšanu, morālu izlaidību un bezlikumību. Iedrošinot darīt tādas lietas, mēs kārdinām un ievadam grēkā citus. (Izmantoti SDA Bībeles komentāri.)

Savukārt vakcinācija ir medīku, zāļu ražotāju industrijas reakcija pret dzīvībai bīstamo pasaulē izplatīto epidēmiju.

Es teiktu, ka katram nepieciešama dievbijīga domāšana, lai pēc tās vadītos un izlemtu – vakcinēties vai ne. Bībeles mācība var palīdzēt pretoties nepareizai un dezinformējošai informācijai par veselības jautājumiem, kaut arī tā nav medicīnas mācību grāmata par veselību.

Mikēlis Žunda, SDA Kuldīgas draudzes vecākais, veterinārārstis:

Gudrais Salamans reiz teica: "Netaisnais riebj taisniem, un, kas bezvainīgs savā ceļā, riebj bezdievīgam." (Sal. pam. 29:27, Glikā tulk.) Praviētis Jesaja raksta: "To Kungu Cebaotu, to jums būs svētīt, un Viņš lai ir jūsu bijāšana, un Viņš lai ir jūsu bailība. Tad Viņš jums būs par svētumu, bet par pieduršanās akmeni un par piedauzīšanās klinti abiem Israēla namiem, par valgu un slazdu Jeruzalemes iedzīvotājiem." (Jes. 8:13,14, Glikā tulk.)

Tie, kuri Dievu mīlēs pāri visam, no visa sava prāta un visas savas sirds, tie būs iemācījušies lūgt, panest, brīdināt gan savus draugus, gan ienaidniekus, redzēs, ka daudzi iet nepareizus ceļus, bet neriebs un nepacels roku pret tiem, kaut arī saņems nievas, pārmetumus un naidu. Pretēja rīcība gan ir grēks pret Kristu.

3) Marka 12:31 "Otrs ir šis: tev būs mīlēt savu tuvāku kā sevi pašu; cita lielāka baušļa par šiem nav." Vai, pieņemot lēmumu nevakcinēties, cilvēks pārkāpj šo bausli?

Dainis Rudzīts, jaunveidojamās SDA Daugavpils draudzes mācītājs:

Ir dzirdēta doma, ka Jēzus mūžsenais bauslis mīlēt savu tuvāko (Mk. 12:31, 3. Moz 19:18) ir piepildāms, vakcinējoties pret Covid-19. Tā varēja domāt gada sākumā, kad valdīja pieņēmums, ka potētie nepārnēsās vīrusu, bet nevakcinētie būs kā "kurjeri". Laiks rāda, ka šis pieņēmums neapstiprinājās, tāpēc nav pamata motivēt kristiešus uz potēšanas, izmantojot šo bausli. Jāpatur prātā, ka mēs šodien dzīvojam apgalvojumu laikmetā – tiek izteikts simtiem apgalvojumu gan par labu potei, gan pret to, kuru pamatā ne vienmēr ir zinātniski pētījumi.

Šo mīlestības bausli varam piepildīt, nenicinot nepotētos, neapsaukājot viņus par tumsoņām un, uz otru pusi, cienot arī cilvēku izvēli potēties. Tai skaitā, atsakoties šķirot brāļus, māsas un jebkuru līdzcilvēku un atsakoties ierobežot cilvēkus atkarībā no viņu potēšanās statusa. Ne velti pavisam nesen LELB arhibīskaps Jānis Vanags, uzrunājot dievlūdžējus, izteicās: "Ko mēs esam

izdarījuši, Kristus mīlotie?! Mēs esam sev darinājuši identitāti no kovida vakcinām! Bet tā ir viltus identitāte! Sakot "es esmu", mums vajadzētu teikt pavisam ko citu, saistīt sevi ar pavisam citiem vēstījumiem – es esmu Dieva radīta, garīga būtne."

4) Jāņa 13:35 "No tam visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā."

Jautājums par vakcināciju ir sašķēlīgs ne vien sabiedrību pasaulē, bet diemžēl arī draudzē. Vai Tu saskati šī panta saistību ar ticīgā lēmumu vakcinācijas jautājumā?

Dāvis Trubeckojs, SDA LDS Jauniešu nodaļas vadītājs, Dobeles draudzes mācītājs:

Mēs arvien skaļāk saucam, ka jāmiļ savs tuvākais, bet vai gadījumā ar šo saukli neaizbildinām paši savu inertumu? Pievēršot uzmanību sīkumiem, tiek novērsta uzmanība no galvenā. "Jūs [...], kas odus izkāšat un kamieļus aprijat." (Mat. 23:24) Kad paliekam Kristus mīlestībā, tad spējam atšķirt kamieļus no odiem.

Draudzēs redzami daudzi dažādi, savdabīgi, vientuļi, apsmieti, necienīti, neuzklausti un trūcīgi brāļi un māsas. Kad tie ilgojas kaut tikai pēc cilvēcīgas intereses un sarunas, tie visbiežāk saņem neko, tukšus vārdus. "Jeb vai ir cilvēks jūsu starpā, kas savam dēlam, kad tas maizi lūdz, dotu akmeni?" (Mat. 7:9) Un tomēr mūsu rīcība ir tāda, ka mēs it kā ļoti negribētu ieraudzīt, kas tiem tiešām vajadzīgs. Tas tādēļ, ka, lai gan no lūpām skan "mīlēsīm savu tuvāko", āriene, vārdi un darbi liecina, ka mīlam paši sevi. Sirds savos dziļumos cenšas padarīt dzīvi visos sīkumos labāku, nereti neieraugot būtiskāko.

Labā ziņa ir tā, ka, domājot vairāk par Kristu – kāds Viņš bija, kur Viņš staigāja, ko Viņš darīja, spēsim vēlēties ieraudzīt, kas ir mūsu tuvākais un kādas ir viņa vajadzības. Mēs negaidīsim, kad kāds mums pakalpos, bet meklēsīm katru iespēju kalpot, mūsu augstākās ilgas būs visās lietās līdzināties Kristum, jo nekam citam vienkārši nebūs jēgas. (Izmantoti SDA Bībeles komentāri, 7. sēj., 638. lpp.)

Jēzus ziedoja cilvēcei Savu dzīvību un dzīvi. Pieņemot šo dāvanu, mēs spēsim "dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis". Un šādā nesavtībā arī būs redzama

mīlestība, kas atstās glābjošu iespaidu uz bojā ejošo pasauli.

Mikēlis Žunda:

Mateja 24:8–13 ir pravietota šķelšanās sabiedrībā un Dieva draudzē. Sijašanai ir jānāk, un tā ir jau atnākusi, Uzticīgā Liecinieka liecība ir šķirtne, kura atdalīs pelavas, ģeķīgās no gudrajām, avis no āžiem, ir jāpiepildās pēdējo dienu notikumiem.

Nopietna atgriešanās, lai piepildītu pusnakts saucienu, ir vajadzīga katram – gan bez, gan ar šodienas "galveno preparātu".

5) Romiešiem 13:1 "Ikviens lai ir paklausīgs varām, kas valda. Jo nav valsts varas, kā vien no Dieva, un tās, kas ir, ir Dieva ieceltas."

Vai šī Rakstu vieta piešķir valdībai neierobežotas tiesības un uzliek bezierunu paklausības pienākumu katram kristietim?

Andrejs Āriņš:

Pāvils aicina ticīgos "pakļauties" valdošajām autoritātēm, nevis "paklausīt" tām; un Pāvila izvēlētie vārdi var būt svarīgi, lai mēs spētu interpretēt un piemērot Pāvila pamudinājumu. "Pakļauties" nozīmē atzīt savu pakārtoto vietu hierarhijā, atzīt kā vispārēju likumu, ka noteiktiem cilvēkiem vai institūcijām ir "vara" pār mums. Līdztekus pārvaldes iestādēm (arī Tit. 3:1) Pāvils mudina kristiešus pakļauties saviem garīgajiem vadītājiem (1. Kor. 16:16) un "citu citam" (Ef. 5:21). Tieši šo vispārējo attieksmi pret valdību Pāvils savā vēstulē pieprasa no kristiešiem. Šāda nostāja parasti prasa, lai mēs paklausītu tam, ko mums liek darīt pārvaldes iestādes. Taču, iespējams, mūsu pakļaušanās valdībai ir savienojama ar nepaklausību valdībai noteiktos izņēmuma gadījumos. Jo priekšgalā tai attiecību hierarhijai, kurā atrodas kristieši, ir Dievs, un visas pakārtotās "pakļaušanās" vienmēr ir jāvērtē saistībā ar mūsu visaptverošo pakļaušanos Viņam. (Izmantoti SDA Bībeles komentāri.)

Jēzus Kristus ir draudzes galva. Apustuļu pieredze apliecina, ka Dievam vairāk jāklausa nekā cilvēkiem (Ap. d. 4:19–20), aizslēgtām durvīm sapulcējušies kristieši lūdza Dievu (Ap. d. 12:11–16).

Mums vajadzētu rēķināties ar mūsu Dieva un Draudzes autoritāti, atbildīgi izturoties pret valdības lēmumiem. Jebkurā gadījumā vajadzētu būt mīlestībai un brīvai izvēlei.

Dainis Rudzītis:

Bībelē ir vairāki piemēri, kur bezierunu pakļaušanās valdībām sirdsapziņas un ticības lietās nav uzskatīta par augstu tikumu. Ebreju vecmātes Ēģiptes verdzības laikā tika Dieva svētītas, atsakoties piepildīt ķēniņa nežēlīgo pavēli (2. Moz 1:15–21). Austrumu gudrie, atgriežoties no mazā Jēzus apciemošanas, Dieva vadīti neizpildīja ķēniņa Hēroda uzdevumu norādīt jaundzimušā jūdu Ķēniņa lokāciju (Mat. 1:8, 12). Tāpat labi zināma Daniēla nepakļaušanās viņa reliģiskās prakses – lūgšanu – ierobežojumiem ar ķēniņa likumu (Dan. 6. nod.). Starp citu, šajā gadījumā ir vērojama arī klasiska sazvērestība, kur, uzdodoties par ķēniņa labvēļiem, daži ierēdņi izbīda Daniēlam nelabvēlīgu likumprojektu. Tepat ir arī aprakstīta Daniēla trīs draugu atteikšanās mainīt savu Dieva pielūgsmi pret likumīgo zemošanos zelta tēla priekšā (Dan. 3. nod.).

Uzmanīgam Bībeles lasītājam noteikti nāks prātā arī citi gadījumi, kad ķēniņi savā bezdievībā un bezprātībā ir mēģinājuši iejaukties Dieva plānā un Dieva pielūgsmes jautājumos.

6) Atklāsmes 13:16, 17 “Un viņš dara, ka visi, lielie un mazie, bagātie un nabagie, brīvie un vergi, uzspiež zīmi uz savas labās rokas vai uz pieres, lai neviens nevarētu ne pirkt, ne pārdot, kam nav šīs zīmes – zvēra vārda vai viņa vārda skaitļa.”

Lai gan visiem skaidrs, ka vakcinācija nav zvēra zīme, vai tiešām šodienas ierobežojumiem un metodēm (aizliegumi brīvi pulcēties dievnamos, ierobežojumi brīvi iepirkties un apmeklēt dažādas publiskas vietas, tiesību izvēlēties izglītību un darbu būtiska ierobežošana u. tml.) nav nekādas saistības ar pēdējo dienu notikumiem vai gatavošanos tiem?

Dainis Rudzītis:

Ir bezgalīgs skaits pretrunīgu teoriju par to, kas vainojams notiekošajā – neprognozējamā slimības izplatībā, melos, uzspiešanā, ierobežojumos, ekonomikas sistēmas graušānā. Neatstāj sajūta, ka šobrīd piepildās Atklāsmes grāmatas 16:13–14 paredzētā vienlaicīgā pasaules valdošo sagatavošanās “karam Dieva, Visuvaldītāja, lielajā dienā”.

Mikēlis Žunda:

Es personīgi saskatu, ka šodienas notikumos tiek ielikti tiesiskie pamati Atkl. 13. nodaļas beigu pantu pravietojumiem par morālo tumsonību un viduslaiku vajāšanām. Zem kopīgā sabiedriskā labuma un demokrātijas karoga tiek mainīti gadsimtos pastāvējušie pamati tiesiskajā sfērā, ekonomikā, valsts pārvaldes un spēka struktūrās, kā arī cilvēku morālē un savstarpējās attiecībās. Tas tiek darīts, lai pēc tam varētu tikt piepildīts Atklāsmes 13:16, 17 pravietojums.

7) Kas palīdzēja Tev personīgi pieņemt lēmumu šajā jūtīgajā jautājumā? Ko Tu atbildi cilvēkiem, kuri Tev par to jautā?

Andrejs Āriņš:

Man pieņemt lēmumus palīdz personīgā pieredze:

1) vakcinētajiem ir savi ieguvumi, bet ir arī riski – nopietnas blaknes, no kurām cieš un mirst pat jauni un sportiski cilvēki;

2) divu gadu laikā neesmu saslimis ar infekciju, nodarbojos ar profilaksi – piekopju veselīgu dzīvesveidu;

3) pirms izlemt par vakcinēšanu, mediķiem vajadzētu rūpīgi pārbaudīt katru cilvēku – vai viņa gadījumā ieguvums no vakcinācijas būs, taču tas ne vienmēr tiek darīts;

4) vakcīnas un to iedarbība, manuprāt, vēl nav līdz galam izpētīta, Covid-19 situācija strauji mainās, un paši mediķi izsaka šaubas, vai jaunajiem vīrusa paveidiem iepriekš izveidotās vakcīnas derēs, turklāt pēc pavisam neilga laika un regulāri būs nepieciešama t.s. balstvakcinācija.

Kur visā šajā situācijā paliek apziņas brīvība? Dievs man ir devis brīvību izvēlēties. Vīrusu neizvēlas, ar to var saslimt un var neraslimt,

tas atkarīgs no daudziem faktoriem, tomēr parasti tas notiek iepriekš neparedzami un bez cilvēka paša vainas. Savukārt vakcīnu cilvēks izvēlas apzināti un tādējādi kaut kādā mērā ir atbildīgs par savas izvēles sekām.

Dainis Rudzītis:

Man personīgi potēšanās jautājums nav saistīts ar reliģisko pārliecību. Manu izvēli izdarīt palīdzēja tieši rūpes par savu veselību, uzklusot dažādu ārstu un zinātnieku viedokļus.

Uzskatu, ka potēšanās jautājums nūdien nav izšķirošs mūžīgajam liktenim, tāpēc mums vajadzētu attiekties pret to tā, kā to apustulis Pāvils rakstīja Romas ticīgajiem attiecībā par noteiktu ceremoniālo likumu ievērošanu: “[...] ikviens lai pilnīgi turas savā pārliecībā.” (Rom. 14:5) Būsim vienoti galvenajā, pieļausim dažādību nenožīmīgajā!

Mikēlis Žunda:

Pravietiskais vārds mums ir skaidri norādījis, ka veselības reforma, 8 veselības principi, ir tie, kuri manu, Kunga iedoto, ķermeni pasargā no slimošanas un pārargas nāves. Es esmu atbildīgs par savu organismu Dievam, un man par to jā rūpējas vislabākajā veidā tāpat kā par Viņa bauslību, lai mans vārds izmeklēšanas tiesā tiktu saglabāts dzīvības grāmatā.

Dāvis Trubeckojs:

Manu lēmumu noteica laika zīmes, kuras skaidri saskatu šīs dienas pasaules notikumos. Tāpat esošajos notikumos saskatu strauju virzību pretim pēdējai cīņai. To parasti arī stāstu, ja kāds man prasa par manu nostāju.

Agris Bērziņš

PASARGĀJOT SAVU MENTĀLO VESELĪBU IZOLĀCIJĀ JEB KĀ PALĪDZĒT CITIEM UN SEV

Kā pasargāt savu mentālo veselību distancēšanās laikā?

- Saglabā saikni un attiecības ar ģimeni, draugiem, kaimiņiem un draudzes ģimeni.
- Iesaisties veselīgās aktivitātēs, piemēram, vingro, labi izgulies un ēd sabalansētu uzturu.
- Esi pārvaldnieks pār ziņām – pārāk daudz informācijas var tev kaitēt. Iespējams, esi redzējis, kā aiz ziņu reportieru muguras mainās vīrusa attēli. Ziņu aģentūras zina, ka bailes var piesaistīt vairāk skatītāju. Nepakļaujies šādām lamatām!
- Nepaliec pasīvs. Mēģini ne tikai saglabāt savu mājas rutīnu, bet meklē iespējas pievienoties interaktīvām sabatskolas nodarbībām, kur tu vari komentēt un iesaistīties. Skaties daudzos izcilos sludinātājus, kuri šobrīd vēsti pasniedz daudz un dažādos veidos. Ja ir iespēja dziedāt līdzī, dziedī no visas sirds.
- Koncentrējies uz Dieva apsolījumiem.

Izlasī 91. psalmu pēc šādām vadlīnijām

- Vispirms izlasī to nesteidzoties, ļaujot tajā ietvertajām bagātīgajām ainām atdzīvoties un mierinājuma vārdiem ieģrīmt prātā un sirdī.
- Apstājies pie 1. panta un iedomājies, ka atpūties Tā Kunga patvērumā un Visvarenā ēnā. Atceries vasaru, kad atradies saules tveicē. Atceries par prieku, kad atradi patvērumu ēnā. Nostājies tur, līdzīgi kā to darīja Israēls. Lai Dieva ēna ir pār tevi!
- Koncentrējies uz līdzīgām ainām 4. pantā. Ļauj savai iztēlei uztvert Dieva labestību un spēku, kas ieskauj tevi un tavus mīļos.
- Apzinies, ka aizsardzība nenozīmē netikt pakļautam uzbrukumiem. Patiesībā aizsardzība

ir vajadzīga tāpēc, ka tiekam pakļauti ienaidnieka uzbrukumiem (skat. 5., 6., 7., 12., 13. un 15. pantu).

- Kad tu pēdējo reizi domāji par savu sargeņģeli? Iedomājies, ka tavš eņģelis tevi paceļ (12. p.).
- Koncentrējies uz cerību (14. p.), un lai pieaug uzticība (14.–16. p.).
- Uzticēties var tikai tiem, kurus labi pazīsti. Koncentrējieties uz Jēzu (Jāņa 15. nod.). Esi kā Marija (Lūkas 10:38–42).

Ja ir grūti kontrolēt raizes, uztraukumu, stresu, izmēģini ieteikumus, kas atrodami Mateja evaņģēlija 6. nodaļā. Lūdz palīdzību kādam kristīgam konsultantam, ar kuru būtu iespējams sazināties tiešsaistē. Meklē un atrodi. Tev nav jābaidās, nedz arī jākaunās no šādas rīcības. Atcerieties, ka pat Jēzus sauca skaļā balsī, kad cieta (Mat. 27:46).

Viena no vissarežģītākajām situācijām, ko pandēmija var radīt, ir izmisuma sajūta, kas mudina domāt – nav vērts dzīvot. Lai gan šādā situācijā cilvēkiem nepieciešama tūlītēja palīdzība un ārstēšana, ir iespēja atrast veidus, kā palīdzēt.

Kalpojot izmisušajiem sarunas laikā būtu svarīgi:

- nodrošināt drošu un konfidenciālu atmosfēru;
- vairāk uz klausīt nekā runāt;
- uzdot jautājumus;
- atbalstīt.

Ja persona ir izteikusi domas par pašnāvību

- Nenosodi.
- Saglabā mierīgu un atbalstošu attieksmi.
- Piedāvā parunāt vienatnē vai noorganizēt sarunu ar kādu citu.
- Uzsāc sarunu par tagadni: “Tu

izskaties bēdīgs/ satraukts. Kā tu jūties?”

- Nedod nepatiesus solījumus.
- Pastāsti, ka Tas Kungs zina, ko nozīmē ciešanas (Ebr. 2:18; 4:15–16; 1. Pēt. 2:21).
- Pastāsti, ka Dievs zina, kā tu jūties, atrodoties bezcerīgā situācijā (Mat. 27:46).
- Aicini meklēt mierinājumu pie Dieva, jo tas var vēlāk kalpot par veidu, kā šis cilvēks iemācās mierināt citus (2. Kor. 1:3–7).
- Mudini meklēt profesionālu palīdzību.
- Piedāvā regulāri sazināties. Regulāra un plānota saruna, kaut tikai uz klausot, izmisušajam var sniegt nepieciešamo atbalstu.
- Ja izmisušais norāda uz nepārprotamu nodomu atņemt sev dzīvību un ja viņam ir plāns un līdzekļi tā īstenošanai, tad paliec kopā līdz brīdim, kamēr vari atdot viņu profesionālu rokās.

Pandēmija beigsies. Ir tikai cerība, ka dzīve atgriezīsies ierastajās slīdēs. Vai spēsi atskatīties uz šo laiku kā tādu, kas ir stiprinājis ticību, padarījis tevi līdzjūtīgāku, dāsnāku un labprātīgāku sniegt palīdzīgu roku citiem?

Ja tava emocionālā dzīve neatgriežas normas robežās, zini, ka tu paliec sava Debesu Tēva maigajā redzes laukā un ka tev ir pieejama Viņa palīdzība.

Lai tavas lūgšanas savienojas ar apsolījumu: “Dievs ir mūsu patvērums un stiprums, tiešām spēcīgs palīgs bēdu laikā. Tāpēc mēs nebīstamies [...]” (Ps. 46:2, 3).

*Izmantotas ārsta psihiatra
Karlosa Fajarda atziņas
(tulkojis un apkopojis raksta autors)*

JAUNA APŅEMŠANĀS KALPOŠANĀ

Pār mani nāca Tā Kunga vārds, kas man sacīja: "Pirms Es tevi radīju mātes miesās, Es tevi jau pazinu, un, pirms tu piedzimi no mātes miesām, Es tevi svētīju un tevi izredzēju par pravieti tautām." Tad es atbildēju: "Ak, Kungs, mans Dievs, redzi, es neprotu runāt, jo es esmu vēl jauns!" Bet Tas Kungs man sacīja: "Nesaki: es esmu jauns, – jo tev jāiet visur, kurp Es tevi sūtīšu, un jārunā viss, ko Es tev pavēlēšu." Nebīsties no viņiem, jo Es esmu ar tevi un tevi pasargāšu!" saka Tas Kungs. (Jer. 1:4–8)

Arī mūsu vidū ir vairāki jaunieši, kuri atsaucas aicinājumam kalpot Tam Kungam, mūsu Dievam, un līdzcilvēkiem, nododot sevi, savas ieceres un talantus, lai caur pazemīgu kalpošanas darbu aizskartu apkārtējo sirdis un pagodinātu Radītāju. Par savu jaunuzsākto kalpošanas darbu pastāstīs jaunieši paši. Slava un pateicība Dievam par ikkatru jauno kalpotāju!

MARKUSS KASPARS (TALSU DRAUDZE)

Kungs Savā vīnakalnā aicina strādniekus! Šis bija aicinājums, kas arī mani pamudināja iesaistīties mazo grupu kalpošanā. Redzot laiku, kādā mēs dzīvojam, kad jaunums iet vairumā un viss, šķiet, tuvojas galam, arī es sajūtu aicinājumu nākt un strādāt Kunga vīnakalnā.

Kaut arī mazo grupiņu esam uzsākuši nesen un vēl daudz laika veltām vienkārši savā starpā

pārrunājot dažādus Bībeles un misijas tematus, kā arī pārrunājot, kā klājās, tā jau ir nesusi daudz svētību, un varam būt droši – ja paļausimies uz Dievu, Viņš dos iespējas un cilvēkus, kurus aizsniegt.

Šī kalpošana, kaut arī tikko dzimusi, daudz māca un maina. No Dieva izlejas gaisma, kas rāda – lai mēs varētu būt par svētību un labu liecību, citiem kalpojot, mums pašiem ir jātop Kunga apgaismotiem un šķīstītiem. Es iedrošinu arī citus nebaidīties uzsākt kādu kalpošanu, vai tā būtu maza vai liela. Katrs darbs, kas Kristus labā tiks pazemīgi un rūpīgi padarīts, nesīs citiem svētības, un arī pats kalpotājs tiks veldzēts!

MONIKA TRUCE (CĒSU DRAUDZE)

“Ieprieciniet, ieprieciniet Manu tautu!” saka jūsu Dievs.” (Jes. 40:1) Kādu brīnišķīgu vēsti Dievs ir devis Savai tautai pirms vairāk nekā diviem tūkstošiem gadu, un cik vēl skaistāk, ka šī vēsts ir domāta arī mums šodien! Cauri gadiem Dievs joprojām mūs aicina iepriecināt Viņa tautu.

Man vienmēr ir patīcis kādu iepriecināt. Noteikti esmu gatava pat uz visneiespējamākām

Elvira Grakoviča

iepriecināšanas misijām, kādas vien var izdomāt. Celties piecos no rīta, lai izrotātu ģimenes drauga auto ar baloniem viņa dzimšanas dienā. Gatavot vissarežģītāko recepti, kādu var atrast internetā, pat ja man nepatīk gatavot. Nedēļām ilgi plānot, kā “nozagt” labāko draugu no skolas, lai viņa 18. dzimšanas dienu padarītu neaizmirstamu. Ir vēl daudz citu piedzīvojumu, lai iepriecinātu kādu. Bet ne vienmēr, lai iepriecinātu, ir jāuzriko kas tik grandiozs. Reizēm pietiek ar vienkāršu smaidu, komplimentu vai atstātu zīmīti.

Šajā gadā pēc ilgām lūgšanām nolēmu, ka neturpināšu strādāt un pilnu laiku veltīšu studijām. Kad, uzsākot studijas, uzzināju, ka mācības notiks attālināti, manī rosījās domas, kāpēc gan es aizgāju no darba, tagad taču ir brīvāks laiks, es visu paspēju. Ilgi šīs domas klejoja manā prātā un nelika mieru, bet tagad zinu, kāpēc Dievs pieļāva manā dzīvē šīs brīvās stundas. Šo laiku nu varēju veltīt savam priekam – zīmēšanai. Sākumā savu prieku izliku uz papīra, bet, laikam ejot, sāku iemīlēt arī pildspalvas pieskārienu ekrānam. Tā nu radās pirmās “Iepriecini” kartītes.

Lai varētu dalīties ar citiem savā priekā, tagad man vienmēr somā, Bībelē vai plānotajā atrodas kādi stiprinājuma, iepriecinājuma vai mierinājuma vārdi no Bībeles. Tādēļ vēlos aicināt visupirms sevi un tad arī Tevi, lasītāj, lai šajā jaunajā gadā mēs vairāk pamanītu un iepriecinātu līdzcilvēkus mums apkārt. Esmu pārliecināta, ka tas Dievu iepriecinās vēl neizmērojami vairāk. “Tāpēc iepriecināit cits citu, kā jūs to jau tagad darāt!” (1. Tes. 5:11)

LIENE RUDZĪTE UN LAILA VAIVODE (JELGAVAS DRAUDZE)

Jelgavas draudzē ir daudz aktīvu jauniešu, kuri labprāt uzņemtos atbildību novadīt kādu pasākumu, spēli vai, mūsu gadījumā, viktorīnu. Viktorīna norisināsies ļoti brīvā gaisotnē, lai visi justos ērti. Visi draudzes apmeklētāji droši varēs piedalīties viktorīnā, tikai jāatrod vai jāsaorganizē sava komanda. Jautājumi būtu par Bibli, Dievu, kristīgām dziesmām, Bībeles grāmatām, citātiem, nozīmīgiem pantiem un vēl daudz interesantiem jautājumiem.

Par viktorīnu organizēšanu draudzēs neesmu dzirdējusi, tāpēc nolēmām, ka vajag iedrošināt un motivēt mūsu pašu jauniešus, kā arī jauniešus no citām draudzēm visā Latvijā uzdrošināties iesaistīties draudzes dzīvē. Viktorīnas dalībnieki paši sapratīs, cik daudz jau zina par mūsu Radītāju, un noteikti uzzinās vēl daudzus interesantus faktus. Kopīgas atbildes meklēšana satuvinās draudzes locekļus, un viņi iepazīs

viens otru vairāk. Viktorīnas mērķis nav izvirzīt un apbalvot uzvarētāju, bet gan slavēt Dievu par mūsu zināšanām, kas turpina plaukt.

ELIZABETE ŠIRANTE (RĪGAS 7. DRAUDZE)

Piedzīvojot, ka Dievs Savā darbā uztic kādu pienākumu cilvēkam, ir kas īpašs. Pirmkārt, tas parāda, cik žēlsirdīgs ir Dievs. Lai gan Viņš labāk par visiem zina, ka cilvēku ir skārusi grēka daba un kā tā ir samaitājusi viņa potenciālu, Dievs tāpat Savus kļūdīgos, tomēr Viņam no visas sirds uzticīgos bērnus iesaista, tādējādi viņus mācot noliekt malā savu “es”, slīpējot raksturu un pāri visam liekot piedzīvot patiesās svētības, ko šeit, uz zemes, varam piedzīvot un kas ir pilnīgā saskaņā ar Debesu vērtībām. Otrkārt, tas ataino Debesu Tēvu kā mūsu Radītāju. Viņš zina, kas mums ir nepieciešams. Un es varu ar neviltotu pārliecību teikt, ka kalpošanas darbs, kas vienmēr saistīts ar liecināšanu par Dievu kā Mīlestību, Glābēju, Kungu un pat mūsu Kalpu (E. Vaita. “Laikmetu ilgas” 1. nod.), nāk par labu ne tikai citam cilvēkam, bet arī pašam devējam. Taču, treškārt un galvenokārt, kas jāatceras ikkatrā solī un domā, ko speram un vairojam, – tas ir Dieva darbs. Es esmu tikai Dievam nodevusies miesa, caur ko Viņš var darboties Svētā Gara vadībā. Kaut katrs kalpošanas darbs, kurā esmu iesaistīta, būtu Viņa vadībā, jo vienīgi tad tas nes augļus, kādus pieņema mūsu nevainojamais un viscaur mīlošais paraugs Jēzus Kristus!

Vēl pirms cilvēks ir iepazīnis Dievu, viņš var novērot, ka katram

cilvēkam ir tas “savs talants”, tā joma, kurā viņam ir dabiskas prasmes un kas arī ir sirdij tīkama. Taču tikai tad, kad to izlemjam uzticēt Tam, kurš mums to piešķīris, tas var kļūt kvalitatīvs.

Kopš sevi atceros, es vienmēr no visas sirds esmu mīlējusi bērnus. Pati būdama bērns, ne mirkli nebeidzu auklēt lelli Elīnu Amandu. Vannošana, skološana un iemidzināšana – es vēlējos būt daļa no šīs misijas! Augu vecumā un līdz ar to arī uzticamībā, un tad man tika uzticēts laiks ar nu jau īstiem bērniem. Tas bija un ir lielākais darbošanās prieks! Pateicība Dievam, ka tagad varu būt daļa no Bērnu kalpošanas nodaļas, darboties ar īstiem Piedzīvojumu meklētājiem, taču pats galvenais – pavadīt personīgo laiku ar mazām sirsniņām, mācīt bērniem par Jēzu un augt derīgiem Debesu Valstībai kopā.

Ar šo gadu klāt pienākusi vēl kāda apņemšanās. Arī literārā pasaule – domu ietērpšana vārdos, satura veidošana un pat gramatikas likumi – man vienmēr ir bijis kas sirdij tuvs. Kādreiz tas viss bija visa mana pasaule, tomēr tagad esmu pateicīga, ka mans Kungs ir Dievs un ka tieši Viņa darbā ar valodas prasmēm varu būt derīga, piemēram, podkāsta “Bībeles gaismā” veidošanā, esot tur par palīgu.

Dievs ir tik labs, piešķirot cilvēkam iespējas būt par palīdzīgām rokām! Lūdz Dievu manīt, kur Tev ir jābūt! Kad tas taps atklāts, nebities un atdodies – Viņš Tevi vadīs! (Joz. 1:9) Piepildi šo aicinājumu un piedzīvo īpašo apsolījumu: “Uztici Tam Kungam savus darbus, tad tavi nodomi sekmēsies.” (Sal. pam. 16:3)

Sveiciens visiem bērniem Jaunajā gadā no vārnēniem Krū un Krā!

Šajā reizē iepazīsimies ar viņu jaunajiem draugiem Anneli un Krišu.

Annele vienmēr visu gribēja zināt. Nav tā, ka viņa būtu ziņkārīga, meitenei vienkārši visās lietās bija nepieciešama skaidrība. Tikai neiedomājieties, ka Annele bija kāda maza knīpa! Nepavisam nē! Annelei jau bija pilni septiņi gadi! Viņa sen jau mācēja pati saklāt savu gultiņu, izmazgāt leļļu drēbes, slaucīt traukus, apliet puķes un darīt vēl daudz neskaitāmu svarīgu lietu.

Annele bija ļoti bagāta meitene. Viņai bija mamma, tētis, brālītis Reinis, gan vēl pavisam maziņš, viņam bija tikai trīs gadiņi, vēl arī divas vecmāmiņas un divi vectētiņi, un tas ne tuvu vēl nebija viss radinieku skaits!

Ak, jā, Annelei vēl bija labākais draugs – kaimiņu puika Krišs. Viņi bija ļoti labi draugi. Annelei un Krišam bija pat viens kopīgs noslēpums. Neuztraucieties, tas bija labais noslēpums! Tas bija noslēpts ļoti drošā vietā – ielikts tukšā metāla konfekšu kārbā un ierakts zem jasmīnkrūma Anneles dārzā. Tajā glabājās... Oi, tas taču ir noslēpums! Pateikšu tikai, ka tas bija saistīts ar lieliem nākotnes sapņiem.

Šodien bija Anneles lieliskā diena, jo viņa dosies slēpot kopā ar Krišu un vecmāmiņu. Lūdzu tikai nebrīnieties – jā, Anneles vecmāmiņa ir ļoti mundra un moža omīte un dikti laba slēpotāja! Viņa arī palīdzēja Annelei iemācīties braukt ar riteni. Tas gan bija tad, kad meitene bija pavisam mazajā bērnībā – Annelei tad bija tikai pieci gadi.

Bet nu šī jaukā slēpošanas diena bija klāt. Ir tik labi dzīvot vietā, kur tik tuvu aug mežs! Tas ir pilns brīnumjaukām un interesantām

Ticības Varoņi

Dace Garsila

Ingrida Mārkša

Marīte Lipska

lietām. Kā varena brīnumu grāmata! Sniegs bija sasniedzis biežā kārtā. Visa mežmalīte mirdzēja spožā baltumā. Drīz jau visi trīs slēpotāji atstāja sniegā savu slēpju pēdas. Visu rīta cēlienu Krišs mēģināja nobraukt pa stāvāko kalnu mežā, bet katru reizi viņš tomēr nenoturējās kājās un nokrita. Arī Annelei neveicās labāk, bet vienalga bija ļoti jautri mēģināt no jauna atkal un atkal.

Žēl, ka ziemas dienas ir tik īsas! Drīz jau nīprie slēpotāji, pārnākuši mājās, patīkami noguruši sildījās pie kamīna, dzēra liepziedu tēju un mīlojās ar mammas cepto rabarbermaizi.

“Kad es izaugšu liels, kļušu supervaronis,” sacīja Krišs, kāri iekodies gardajā maizītē. “Es varēšu laisties ar slēpēm no pašiem augstākajiem kalniem, es mācēšu lidot kā īsts varonis!” viņš aizrautīgi turpināja. “Man būs tādas brīnumainas spējas..., kad izaugšu liels!”

“Tu jau tagad vari sākt trenēties būt varonis,” smaidot sacīja Anneles vecmāmiņa.

O, tas skanēja tik daudzsoļi! Vecmāmiņa Anna nekad neplāpāja niekus. Ja viņa ko teica, tad tas vienmēr bija pa īstam! Kļuva pavisam interesanti.

“Jau tagad kļūt par varoni? Es to, protams, gribētu! Tikai, kā es to varētu?” brīnījās Krišs.

“Ja tu, vecmāmiņ, zini ko tādu, kas palīdz kļūt par varoni, tev tas mums noteikti jāpastāsta!” sajūsmā iesaucās Annele. “Es arī ļoti gribu būt varonīga meitene! Es zinu, tagad tam ir īstais laiks! Man jau ir septiņi gadi!”

“Labi,” sacīja vecmāmiņa, “bet vispirms jums man jāpastāsta, kādi varoņi jūs gribētu būt!”

“Es, piemēram, gribētu būt drosmīgākais zēns visā ciematīnā, nē, visā pilsētā!” iesaucās Krišs. “Es

gribētu uzbūvēt tādu kosmoskuģi, ka ar to varētu aplidot visas planētas, kādas vien ir!”

“Es arī gribētu būt liela drosminiece, piecīnīt katru sliktumu, lai nekā ļauna vairs nav visā pasaulē! Lai Grēta no Burtu skoliņas vairs nekad neizsmej mazo meitenīti Justī tikai tāpēc, ka viņai nav skaistu drēbju un tik elegantas rokassomiņas, kāda ir Grētai! Man tam vajadzētu varenas brīnumspējas un drosmi arī. Tikai, kur to visu dabūt?” prātoja Annele.

“Hei, bet varbūt ir kāda skola, kurā sagatavo īstus varoņus?” Krišs cerīgi jautāja vecmāmiņai.

“Jā, mīļie bērni, tāda skola patiešām ir!” pasmaidīja vecmāmiņa.

“Es ļoti gribu tādā mācīties!” sajūsmināti iesaucās Annele.

“Bet vai mūs tur pieņems? Kad varam tajā skolā sākt mācīties? Vai mēs būsīm piemēroti?” nebeidza jautāt bērni.

“Es ļoti gribu zināt, kādi šajā skolā ir skolotāji,” ieteicās Krišs. “Es gribētu, lai viņi būtu laipni, gudri un sirsnīgi.”

“Jā, Kriš, tev taisnība! Es domāju, ka šiem skolotājiem pašiem ir jābūt īstiem varoņiem. Tādiem īsti varonīgiem!” pārliecinoši sacīja Annele.

“Bet vai zināt, ka patiesa varonība ne vienmēr ir skaļa, valdonīga, muskuļu spēkā izmērāma?” vaicāja vecmāmiņa.

“Jā, tā ir. Rūdis, kurš dzīvo man kaimiņos, tik bieži ir dusmīgs un kauslīgs, stiprs arī viņš ir, bet man gan negribētos viņam līdzināties. Tā es varētu pazaudēt visus draugus!” piekrita Krišs.

Vecmāmiņa mirkli padomāja un tad sacīja: “Kriš, tu varbūt brīnīsies, bet šīs skolas Direktors ļoti priecātos, ja Viņa skolā mācītos arī Rūdis.”

Annele zināja, ka vecmāmiņa ļoti mīl bērnus, bet tas nu gan bija par

traku! Varoņu skolā uzņemt kaušļus!
Kādas gan jocīgas domas dažkārt
vecmāmiņai nāk prātā!

“Nē, vecmāmiņ,” iebilda Annele.
“Ja direktors pazītu Rūdi, viņš to
noteikti nedarītu! Tu vienkārši
nepazīsti Rūdi!”

“Bet tu, mīlo Annelīt, nepazīsti
skolas Direktoru!” pasmaidīja
vecmāmiņa.

“Tā jau ir, kur lai Rūdiņš liekas, ja
viņu neviens nekur negribēs?” domīgi
sacīja Krišs.

“Kā sauc šīs varoņu skolas
direktoru? Vecmāmiņ, pastāsti par
skolotājiem šajā skolā! Ko tu par
viņiem zini?” tīcināja Annele.

“Tā, bērni, ir DIEVA skola, un
pats DIEVS ir šīs skolas Direktors.
Tikai VIŅA spēkā top īsti varoņi! Mēs
kopā varēsim ar tādiem varoņiem
iepazīties. Daži no viņiem ir pieminēti
Vēstules ebrejiem 11. nodaļā,” sacīja
vecmāmiņa.

“Tas taču ir Bibēlē!” iesaucās
Krišs. “Man pašam ir sava pieaugušo

Bibele! To man uzdāvināja šajos
Ziemassvētkos.”

“Jā, Kriš,” apstiprināja
vecmāmiņa, “šie ticības varoņu vārdi
un viņu varonīgie darbi ir aprakstīti
Bibēlē. Tas spēks, kāds bija viņiem, ir
pieejams katram, kurš to izvēlas. Šis
spēks nepieciešams visiem bērniem,
arī tādiem kā Rūdis.”

“Es piesakos mācīties šajā varoņu
skolā!” sacīja Krišs.

“Jā, mēs to izvēlamies!”
apstiprināja Annele. “Tikai, vai mēs to
spēsīm?”

“**Marka 9:23** Jēzus ir apsolījis:
“**Tas visu spēj, kas tic!**”” iedrošināja
vecmāmiņa. “Tāpēc arī viņi tiek
saukti par ticības varoņiem, jo, lai
gūtu lielas uzvaras, ir vajadzīga stipra
ticība. Šajā gadā varēsim iepazīt
ticības varoņus un uzzināt, kāpēc viņi
nosaukti par tādiem.”

TICĪBAS VAROŅU GRĀMATA

Izveido grāmatiņu par ticības
varoņiem!

Izvēlies katru mēnesi kādu
Bībeles varoni!

Izlasi par viņu Bibēlē!

Izpildi anketu un pievieno
zīmējumu vai uzdevumu!

Katru mēnesi būs balviņa ☺

Saglabā mapē visus savus
darbīņus līdz grāmatiņas
izveidošanai!

Katru mēnesi līdz 22. datumam
atsūti ieskenētus darbīņus un anketu
par izvēlēto ticības varoni uz e-pastu
maritel@inbox.lv!

Tālrunis informācijai 29869979.

Informācija un anketas lejuplāde
www.adventisti.lv

Skati plakātu uz žurnāla 4. vāka!

UZDEVUMS

Ievieto teksta trūkstošajās vietās visderīgākos vārdus!

Jo _____ ir stipra _____ uz to, kas cerams,

_____ par neredzamām lietām.

Jo, tani stāvēdami, tēvi saņēmuši _____.

Jo ticībā mēs noprotam, ka pasaule ir _____ Dieva Vārda _____.

ka no _____ cēlies _____.

PAĻAUŠANĀS		
PĀRLIECĪBA	LIECĪBU	SPEKA
RADĪTA	NEREDZAMĀ	
REDZAMĀS	TICĪBA	

Atrodi burtu jucekli šos ticības varoņus, kas minēti Pāvila vēstulē Ebrejiem 11. nodaļā!

B P I U Ē N O H S Q D I L H F L Y Q L I	ĀBELS
A P S B A K Ē J Ā B E L S J E Q R E Y V	ĒNOHS
L I X F R O Z C Ā B R A H Ā M S J H B Z	NOA
U G D K J P W F E S U U S M Q I W H Z L	ĀBRAHĀMS
P P V J M C A B Ā H A R U O D T T L D L	SĀRA
S J K S X Q V R V R T Y Z C L B K K N P	IZĀKS
K P H A O W A G G E G M O I K A F X E R	JĒKABS
Ā I Q Y U Q I S P N F S M L P R C R W A	JĀZEPS
Z G J P H D A D N X A V L O U A J W X V	MOZUS
Ī V D H E A J Ā Z E P S J E W K U O A I	RAHĀBA
M N U O N O A D Y P X E J Q U S K M T E	GIDEONS
U S N N K B X Z L T N Q D N V M M Q F Š	BARAKS
A S V C E C W W D G X V U T L R A A E I	JEFTA
F I E H C V F F D Ā V I D S C F U S J A	DĀVIDS
V T S D C O M T N T L J S V D N K S N P	SAMUELS
	PRAVIEŠI

TICĪBAS VAROŅI BĪBELĒ

IZVEIDO
GRĀMATIŅU
PAR TICĪBAS
VAROŅIEM!

IZVĒLIES KATRU
MĒNESI KĀDU
BĪBELES VARONI!

IZLASI
PAR VIŅU
BĪBELĒ!

IZPILDI ANKETU
UN PIEVIENO
DARBIŅUS!

KATRU MĒNESI
BŪS
BALVIŅA

Katru mēnesi līdz 22. datumam atsūti ieskenētus darbiņus
un anketu par izvēlēto ticības varoni uz e-pastu maritel@inbox.lv!

Tālrunis informācijai 29869979
www.adventisti.lv